Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 51

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΣΤΟ ΩΡΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

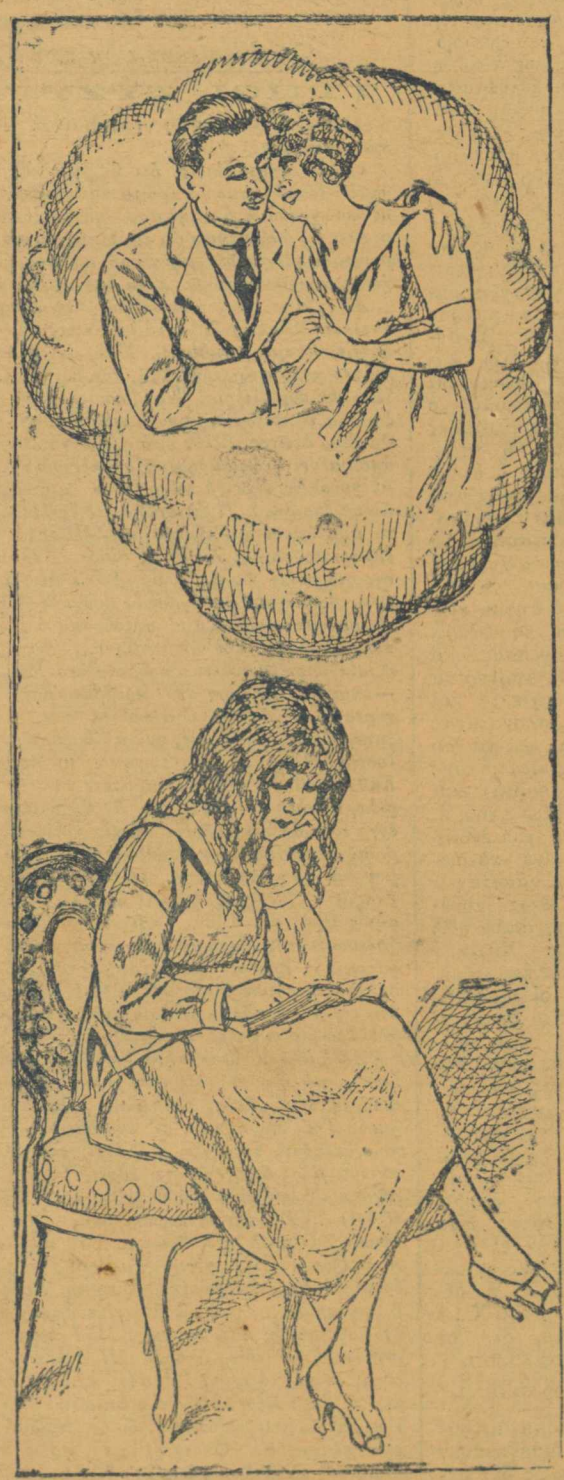

«Τὴν περιέβαλε γλυκὰ διὰ τοῦ βραχίονος...»

«...καὶ ἠσθάνθη φλογερὰ τὰ χείλη του εἰς τοὺς ὤμους της...»

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Γιατί μέσ' στὰ τόσα κομμάτια ποὺ μοῦ στείλατε μόνο ἕια ἦτο Χριστουγεννιάτικο; Δὲν σᾶς ἐμπνέει τάχα ἡ μεγαλύτερη, ἡ ὡραιότερη, ἡ ποιητικώτερη ἑορτὴ τῆς Χριστιανωσύνης; Ἡ γέννησις τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης; Ὅ,τι κοὶ νὰ μοῦ πῆτε δὲν τὸ πιστεύω. Γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ συντελέσετε καὶ σεῖς στὸ νὰ παρουσιασθῇ παηγυριωτέρο ἀκόμη τὸ ἐρχόμενο Χριστουγεννιάτικο φύλλο.

Λοιπόν· ἀπ' τὰ ἔμμετρα ἐγκρίνω τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Θυμᾶσαι» τοῦ κ. Στὲλ. Κουλμάση. ὄχι δὲ τὰ τῶν κ. κ. Α. Ν. Μαγγ., Σ. Ν. Πετρ., Ι. Παπ. καὶ Γ. Σιλ. Μὴ μοῦ λὲς ὅτι τὸ ἀπέρριψα ἀδικαιολογήτως κ. Τ. Χ. Μαραγ. γιατὶ θὰ μὲ κάνῃς νὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ μερικὰ σχόλια στὸ πλάϊ, ὁποῦ θὰ γελάσουν εἰς βάρος σου 15 χιλιάδες ἀναγνωστῶν. Στὸ στίχο «Καὶ μὲ τὸ δρεπάνι τὸ λιμπρόχρωμο θερίζει», τὸ «μὲ τὸ» περισσεύει μετρικῶς καὶ, φυσικά, χαλᾶ τὸν ἑνδεκασύλλαβο κ. Χ. Δ. Μαρκ. Ὁ στῖχος:

Καὶ πέφτουνε στὴ γῆ τὴ λιοκαμένη,
λαμπρόχρωμα τὰ στάχια σὰν κορμιά.

ἔξοχος. Ὁ Γιάνης Σταύρου ἀπ' τ' Ἅγιον Ὄρος ἀπειλεῖ τὴν σκορδόπιστη ὅτι·

Ἂν δὲν τοῦ γράψῃ νἄρθῃ
καλόγηρος θὰ γίνῃ.

Μὰ δὲν τῆς ἰδρώνει αὐτηνῆς τ' αὐτὶ κι' ἂς μὴ τὸ δέσῃ κόμπο, ὅτως λέγει κι' ὁ Μητρούσης (ποὺ τὸν παρακαλῶ ὅπως καὶ τὸν Μιστοκλη, νὰ μοῦ κάνουν τὴν χάρι νὰ μὴν πιάνονται).

Καὶ τοῦ Ἀγγέλου καὶ τοῦ Ἄθω καὶ τῆς Λέλας τὰ πεζὰ τραγούδια ἔχουν τὲς χάρες των καὶ μουσικὲς φράσεις καὶ ὡραῖα νοήματα.— Ἐκεῖνο τό: «ἐσκόρπισα τὸν θάνατο στὸ λουλουδένιον κάμπο» μοῦ ἐνθυμίζει τοὺς ἑξῆς ὑποβλητικοὺς στίχους τοῦ Κλήμη τοῦ Ποφφυρογέννητου:

Ἀπόψε ποὺ ἔρμη νοιώθω τὴν καρδιὰ
στὸν κῆπο μου ἔχω πάει νὰ σὲ συντύχω.
Ἔχω ἀφανίσει τὲς ζωὲς γιὰ νἄρθῃς
σὲ ἄρωμα ἀνθιῶν ἢ σὲ ἁρμονίας ἦχο.

Ἡ Δ)νὶς Β. Σώτ. πάλι γράφει: «Μόνο ἂν ἀγαπούσες γιὰ χάρι τῆς Ἀγάπης, θὰ μποροῦσες πάντα ν'ἀγαπᾷς,πάντα ὅσο ζῇ ἡ Ἀγάπη». Ἐν τούτοις δὲν ἀνέκρινα κανένα, γιατὶ ἔχουν πλατιασμοὺς, καὶ διοτι τὰ λάϊτ μοτὶφ δὲν ξετυλίγονται ἀβίαστα.

Ἀπ' τ' ἄλλα πεζὰ ἐγκρίνονται τῶν κ. κ. Σώτη Μάρς, Μ. Παλαιολόγου, Βέρας Σώτου, Baron de Mériane, N. Νησώτη, Ε. Μικάλεφ καὶ τοῦ κ. Κ. Β., ὄχι δὲ καὶ τὰ τῶν κ.κ. Γ. Χ. Οἰκ., Ν. Τάν. καὶ Ε. Κρῆς.

Ὄχι κ. Χ. Στ. ὁ τίτλος του εἶνε «Σκέψις». Ἄλλο ἐκεῖνο ποὺ λές. Ἀκριβῶς οἱ λό,ῳ ἀξίας ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, θὰ ἐκκαθαρισθῶσι κ. Ν. Νησ. Θὰ μοῦ στέλνουν, ἐννοεῖται, ὅπως ἤδη τώρα — θὰ τοὺς παρακαλέσω μάλιστα — καὶ θὰ δημοσιεύωνται εὐχαριστώτατα, ἀλλ' ὄχι ὡς συνεργασία ἀναγνωστῶν. Εἶπα ὅτι θὰ ἐπιφυλαχθῶ κ. Δέλ)τη διότι ἦσαν δημοσιευμένα. Ὄχι ὅτι τάχης σντιγράψει— κἄθε ἄλλο. Τὰ ἄκουσες· ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ σοῦ τὰ διηγήθη ἢ ἄλλος κάποιος τὰ εἶ,ε δημοσιεύσῃ. Δὲν μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιος. Ὡς τὴν ἔπαυθε ἡ Δ)νὶς Μάγδα μὲ «Τὸ Νο 3»; Θυμᾶσαι; Τὸ ἔλχε πάρει ἀπ' τὸ τελευταῖο «Régiment» τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔν' ἀπ' τὰ καλλίτερα γαλλικὰ περιοδικά. Καὶ ὅμως ἐξηκρίβωσα ὅτι ἔχει δημοσιευθῇ πρὸ δετίας σὲ κάποιο περιοδικό. Ὡς πρὸς τὰ δημοσιεύματα ὅμως τῶν ἄλλων περιοδικῶν, οὔτε τὰ βλέπω, οὔτε ξέρω, οὔτε θέλω νὰ ξέρω· καὶ παρακαλῶ τοὺς φίλους ὅλα κι' ὅλα, ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ γράφουν τὶ κάμνουν καὶ τὶ δὲν κάμνουν οἱ ἄλλοι, γιατὶ κατ' ἀρχὴν δὲν τοὺς διαβάζω, οὔτε μ' ἐνδιαφέρουν.

Καὶ μιὰ πληροφορία: τ' «Ἀνοικτὰ Γράμματα», μεταφράζονται ἀπὸ διακεκριμένον λόγιον καὶ θὰ ἐκδοθοῦν γαλλιστὶ στὸ Παρίσι.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ὁ μωαναμᾶς σας

Τὸ καλλίτερον, τὸ ψυχαγωγικώτερον, τὸ ἀρεστότερον δῶρον ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε, εἶνε ὁ ὀγκώδης τόμος τῆς «Σφαίρας» τοῦ 1919, συμπληρούμενος τὴν 28ην Δεκεμβρίου. Μὲ μόνον 10 δραχμὰς ἔχετε ἕνα σῶμα ἐκ 416 μεγάλων σελίδων, εἰκονογραφημένον καὶ κα τεχνικώτατον μὲ 4 αὐτοτελῆ ἀναγνώσματα, 5 μυθιστορήματα, ὑπερεκατὸν ποιητικὰ ἀριστουργήματα τῆς ἰδικῆς μας καὶ παγκοσμίου λογοτεχνίας, 130 τόσα ἐκλεκτότατα διηγήματα τῶν κορυφαίων ξένων συγγραφέων, π[illegible] δὲ ἄλλης ποικίλης καὶ τερπνοτά[illegible] Ἀγκαθάγγελον, Μητροῦσην, Μιστόκ φεφούλαν, Κλεάνθην, εὐθυμογραφήματα. [illegible] νογραφήματα καί, καί, καί...

Ἀπ' τὰ παρασκήνια

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἂν ὑπάρχῃ κἄτι ποὺ ὁ κόσμος τελείως σιγεδὸν ἀγνοεῖ, εἶνε τὰ δημοσιογραφικὰ παρασκήνια, δηλαδὴ ἡ ζωὴ μας ὡς ἐπαγγελματιῶν. Ξεύ,ει μόνον ὅτι ἡμεῖ; κ' οἱ ἠθοποιοὶ εἶ,εθα οἱ κλασικοὶ ξενύχτες. Ἀλλὰ τὶ κάμνουμε ξενυχτῶντες, πῶς περνοῦμε τὲς μακρὲς ὧρες κατὰ τὲς ὁποῖες ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος κοιμᾶται, τὶ φιρσες σκαρώνουμε μεταξύ μας, τὶ γκάφες διαπράττουμε καὶ ποῖα τὶ ἐπαγγελματικὰ μας μυστικά, αὐτὰ τ' ἀγνοεῖ τελείως διότι οὐδέποτε ἢ σπανιώ ατα κοινολογοῦνται. Πρὸ ἐτῶν ἀπετόλμησε κἄτι τέτοιο ὁ κ. Θ. Βελλιανίτης, ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς ἓν μόνον ἀνέκδοτον, καὶ πλέον οὔ, μετὰ τὴν συζήτησιν καὶ τὸν θόρυβον ποὺ προεκλήθη. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ἠγήγετο εἰς ἐποχὴν πάρα πολὺ ἀπομεμακρυσμένην· δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη γ' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν πρὸ 50ετίας δημοσιογραφίαν, διὰ νὰ εὐθυμήσωμεν μὲ τ' ἀνέκδοτά της. Καὶ ἡ σύγχρονός μας ἡ πρὸ 10ετίας, ἔχει τὰ ἰδικά της, ἄφθονα καὶ πάρα πολὺ ἐνδιαφέροντα. Χάνουν ἐννοεῖται φοβερὰ ὅταν δὲν γνωρίζῃ κανεὶς προσωπικῶς τοὺς ἥρωάς των καὶ πολὺ περισσότερον ὅταν γράφωνται καὶ ὁ γράφων εἶνε ὑποχρεωμένος καὶ νὰ διαστρέψῃ ὁλίγον καὶ νὰ συσκοτίζῃ τὰ γεγονότα, διὰ νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ ἀγαπητοὺς φίλους καὶ συναδέλφους, τὸν Τοτὸν π. χ. ὁ ὁποῖος ἀρχίσας νὰ γράφῃ: «Χθὲς ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Ζα-» ἀπεκοιμήθη μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι, εἶδε ὄνειρο καὶ ἄ,ια ξύπνησε (ὅλα ὁμοῦ ὁ λεπτά), δὲν ἐαναδιάβασε ὁλόκληρον τὴν φράσιν ἀλλὰ μόνον τὴν ἐεκρέμασεν συλλαβὴ Ζα- καὶ ἀντὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ζι-βιτσάνου προσέθεσε: -κυνθος, κ' ἔτσι ἐφαίνετο ὅτι ἡ Ζίκυνθος, μεταμορφωθεῖσα εἰς Πρόεδρον τοῦ Κοινοβουλίου, ἔπεμπε προσκλήσεις πρὸς τοὺς βουλευτὰς διὰ νὰ παραστῶσι κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν, κἄποιας συνόδου,—δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίας. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἴδιος ἤτο ἀκόμη τότε (διότι δὲν εἶνε πλέον) θαῦμα ἀριθμομνημοσύνης καὶ ὁ Στέφανος ὁ Κυπάρισσος ἔκαμε μακρὰν μνείαν περὶ αὐτοῦ ἔν τινι ὁμιλίᾳ του. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὄχι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐγὼ κἄποιος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν», (ὄνομα καὶ μὴ χωριό), εἰσηγεῖτο τὸν Πρωϋτολογισμόν, ὁ Τοτός, πλάϊ μου, ἔκαμνε τὰς προσθαφαιρέσεις κ' ἔβγαζε τὰ λεγόμενα «εἰσπρακτέα» ἢ «πληρωτέα» ὑπόλοιπα, ἀτὸ μνήμης, πρὶν ἢ ὁ Ὑπουργὸς τὰ ἀπαγγείλῃ ἀπὸ χειρογράφου. Ἐγὼ ἐσημείωνα. «Ἅ, Τοτό, σ' ἐπιασα» τοῦ εἶπα. Πραγματικῶς ἔν σύνολόν του δὲν συνεφώνει μὲ τοῦ Ὑπουργοῦ. «Ἀδύνατον!» ἰσχυρίσθη ὁ Τοτὸς μὲ ἀκράδαντον πεποίθησιν. Ἔκανα προσεκτικὰ τὴν ἄθροισιν. Βῆ τὸ θηρίο, εἶχε δίκιο! Ὁ Ὑπουργὸς εἶχε κάνει τὸ λάθος. Ἀλλὰ τὰ λάθη εἶνε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς..διορθωτάς. Ἀκούσατε ποτὲ ἐφημερίδα χωρὶς διορθωτήν; Θὰ μοῦ πῆτε: καὶ τί χρειάζεται ὁ διορθωτής; Ἀπλούστατα: διὰ νὰ διορθώῃ τὰ λανθασμένα καὶ νὰ λαθώῃ τὰ σωστά. Νὰ λέγῃ π. χ. τὸ θεατρικόν: «Αὔριον ἡ «Καραβίδα» τοῦ κ. Καραβία» καὶ νὰ τὸ κάμνῃ: «Αὔριον ἡ «Καραβία» τοῦ κ. Καραβίδα». Εἰς διαμαρτυρίαν δὲ τοῦ ἐνδιαφερομένου, νὰ ἐπιμένῃ ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό. Ἔξω φρενῶν. Ἐννοεῖται ὅτι κἄποτε μερικὰ λάθη γίνονται σκοπίμως. Ἕνας συνάδελφος, φρονίμως ποιῶν, μᾶς εἶχε ἀπαγορεύῃ καὶ διορίσθῃ ὑπάλληλος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζα, παρὰ τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἦτο ἐπόμενον, κατέλαβε ἐπίζηλον θέσιν. Ἀλλ' οἱ προϊστάμενοί του δὲν ἐλησμόνουν ὅτι ἦτο δημοσιογράφος καὶ συνεπῶς ὅτι ὤφειλε νὰ πληροφορῇ τὸ κοινὸν περὶ τῆς δράσεώς των. Σήμερον ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Εὐρώπας ὁ κ. Α, αὔριον ἐπέστρεψεν ὁ κ. Β. κτλ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ λοιπόν, γινῶταν τσιμπούρι στὴν ἐφημερίδα, ποὺ εἰργάζετο ἄλλοτε, νὰ βάζῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ προσωπικά. Ἕνας συνάδελφος λοιπὸν ἀνέλαβε ν' ἀπαλλάξῃ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐφημερίδα ἀπ' τὴν ἐνόχλησιν, καὶ ἰδοὺ πῶς: Μιὰ βραδυὰ εἶχε γράψει διὰ μακρῶν τὴν εἴδησιν ὅτι «Ἐπέστρεψε χθὲς ἐκ τοῦ εἰς Εὐρώπην ταξειδίου του ὁ κτλ. κτλ. κ.Χ. Τὸν κ. Χ. ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν σταθμὸν οἱ κ. κ... Ὁ κ. Χ ..» καὶ εἶτετο κομποσκοίνι ἀτέλειωτο, ὅλα δὲ αὐτὰ μὲ μαῦρα στοι,εῖα. Ὁ Νίκος λοιπόν,— Θεὸς σχωρέστον—χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ ἀρχιεργάτης. Ἀπέσυρε τὴν μετὰ τὸ «Ὁ κ. Χ» συνέχειαν καὶ ἐκόλλησε τὴν φελλάμα ἰατροῦ καὶ μεταδοτικῶν νοσημάτων, στοιχειοθετημένην μὲν μὲ ἄλλα στοιχεῖα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἠμπόρεσε τὸ πρωὶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος καὶ τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ διαβάσουν ἁπλῶ,τοι ὅτι: «Ὁ κ. Χ.- θεραπεύει τὴν...» μὴ ρωτᾶτε ποιάν! Ὁπωσδήποτε ἦτο τόσον φοβερόν, ὥστε ὁ τέως συνάδελφος οὔτε ἐνοχλήθη, οὔτε ἐνόχλησε πλέον. *Ὁ ἄλλος*

Στίχοι τοῦ καιροῦ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι)

Βαβαί, παπαῖ, ἰαταταταί!
Οἴμοι, ἄλλοι, ὀτοτοτοτοτοῖ!
Ὁ παῶν ἐνιαπτὼν
ὁσονοῦπω καὶ ἅπτὸν
εἰς αἰῶνας ἀπέρχεται
ἀλλ' οὐκ διέρχεται
τὸ συνάγχιον ἐμαπτὸν
ἢ ῥαφὴς τὸ ὁποῖον
συνεκόλλησεν ἐμοὶ
εἰς τὴν Ἀλυσσὶν
τῶν Παθησίων.
Καὶ τὴν νύκτα ἐγείρομαι
καὶ θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι.
Βαχύνονται δὲ
τῆς Δωδεκαημέρου αἱέορται
καὶ ἐλπὶς μηδεμία
ὑφίσταται ποτέ,
Γαλλίδος τουφερᾶς καὶ παχείας γευθῆναι
τὸ ὁποῖον εἶναι
κοντεύουν σὶ γιορτὲς καὶ γαλλοποῦλα δὲν θὰ
[ξεκοκκαλίσω.
Ἐφ'ᾧ καὶ ἐμαπτὸς εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁδοιπορήσω
ἵ,α ἀνδαμώσω τὸν Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν
τὸδποῖον εἰς πάντιμον συνλαληήριον συνελθὼν
συνέγραψεν ἐμαπτῷ ἐπιστολὴν
εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπον καὶ τὰ μάλα ὀρεκτι-
Περὶ τζαμβηδὸν τρώγειν καὶ πίνειν [κήν.
τενδώ ειν τὴν ἀρὶν καὶ ὀμβολὸν μὴ δίνειν
τὸ ὁποῖον
ἐκεκράξαμεν γενέσθαι κεφαλὴν δορεῖον.

Ὁ Ἄγκαθ' ἰγγελος

Μοντέρνα σκίτσα

ΤΥΠΟΙ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ἰδοὺ τί ἐξωμολογήθη στὸν Μαρσὲλ Πρεβῶ κάποιος σύζυγος.

«Εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι ἡ γυναῖκά μου μ' ἀγαπᾶ. Παρθήκαμε μὲ ἔρωτα καὶ οἱ δυό, χρόνο δὲ μὲ τὸν χρόνο ἡ ἀγάπη μας ηὔξανε. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι μὲ κόποια νοσταλγία ἐθυμούμεθα τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ μέλιτος, ἂν καὶ τὰ χάδια μου ἦσαν τώρα πολὺ πιὸ τρελλὰ ἀπὸ τότε.

Αἱ σχέσεις μας εἶνε πολὺ περιφημίσμες καὶ τυπικές. Οὔτε ἡ Ἥλιονα οὔτ' ἐγώ, ποὺ πανδευθοῦμε, εἴχαμε γνωριμίες. Ἐγώ, εἶν' ἀλήθεια, εἶχα ἄλλοτε πολὺ φίλο τὸν Ροζέ, τὸν μεγάλο ζωγράφο. Ἤμεθα συμφοιτηταὶ καὶ ζήσαμε μία ὁλόκληρη ζωὴ μαζύ· ἀλλὰ κατόπιν ψυχραθήκαμε, ἄλλος ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἄλλες ἐγώ. Ποῦ νὰ λείψῃ ὁ Ροζὲ ἀπὸ σαλόνι ἢ ἀπὸ κοσμικὴ συγκέντρωσιν. Κ' ὅλο μὲ γυναῖκες εἶχε νὰ κάνῃ. Τὴν μιὰ ἄφνης, τὴν ἄλλην ἔπαιρνε! Τί ἐπεισοδία, τί τρελλές... Συχνὰ τὰ θυμούμουν καὶ τἄλεγα τῆς Ἡλιάνης. Τόσο τὴν εὐχαριστοῦσαν αἱ διηγήσεις αὐταί... Ἔψαξε μόνη της στὰ παλιὰ χαρτιά μου, τἄκανε ἀνω-κ:ω, καὶ τέλος βρῆκε μιὰ φωτογραφία ποὔχαμε βγῇ ὅ σι οἱ συμμαθηταὶ καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς κι' ὁ Ροζέ. Πῶπῶ! Τί χαρὰ ποὺ αἰσθανθῆνε... Τῆς ἔβαλε μιὰ ὡραία κορνίζα καὶ τὴν κρέμασε στὸ δωματιό μας —ἀκριβῶς ἀνἀκρυ στὸ κρεββάτι μας. Καὶ δὲν χόρτασε ν' ἀκούῃ τ' ἀνέκδοτά του. «Πές μου ξανὰ ἐκεῖνο..» μοῦλεγε, καὶ μ' ἀνάγκαζε, διὰ πολλοστὴν φορὰν, νὰ τῆς διηγηθῶ τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Κάθε πρωὶ δέ, κύτταζε προσεκτικὰ τὴν ἐφημερίδα, ἂν ἤτο τ' ὄνομά του, ἂν ἀγορασθῇ κανένα ἔργο του, ἂν τὸν ἀνέφερε κανεὶς κριτικός. Ὦ βέβαια, φανατικώτερον θαυμαστὴ ἀπ' ἐμὲ γυναῖκά μου δὲν μπορεῦσε νἄχῃ. Ποῦ νὰ τὸ ἤξερε ὁ μασκαρᾶς! Κ' ὅπως ἦτο καὶ ὡραία..—μήπως εἶχε αὐτὸς ἱερὸ καὶ ὅσιο... «Ξέρεις ὅτι μὲ κάνεις νὰ ζηλεύω;» τῆς ἔλεγα κἀμμιὰ φορὰ γιὰ νὰ τὴν πειράξω. «Τί ἔρωτας εἶνε αὐτὸς μὲ τὸν Ροζέ;» «Εἶσαι τρελλὸς» μοῦ ἔλεγε. «Πῶς εἶνε δυνατὸν, ἀφοῦ δὲν τὸν ἔρχω κἄν;» Βέβαια, πῶς ἦτο δυνατόν;... Κ' ὅμως κοκκίνιζε. Τί περίεργο ἔ;

Ἀλλὰ ἐδῶ κ' ἕναν μῆνα δὲν ἔρχω γιατὶ ἡ Ἡλιάνα, ποὺ ἦτο πάντοτε τόσο χαρούμενη, τόσο εὐδιάθετη, ἔγν' αἴφνης σκεπτική, μελαγχολική, νευρική. Τῆς διηγήθηκα, δ' ἑκατοστὴν φοράν, κάποιο ἀνέκδοτο τοῦ Ροζέ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ γελάσῃ καὶ νὰ εὐθυμήσῃ,ὅπως ἄλλοτε, ἔβαλε τὰ κλέμματα καὶ πῆγε καὶ κλείσθηκε στὸ δωματιό της. Μὰ τί ἔχει, τί ἔχει... Ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου... Δὲν εὕρισκα τίποτε. Ὅλα τὰ σκέφθηκα... Μοῦ πέρασε ἀκόμη κ' ἡ ἰδέα μὴν εἶχε γνωρίσῃ μόνη της τὸν Ροζὲ κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔφυγε στὴν Ἀμερικὴ, ὅπως ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα... Ὁ Ροζὲ μοῦ εἶχε διηγηθῇ ἄλλοτε, ὅτι τοῦ συνέβῃ κἄτι τέτοιο... Μά! πῶς καὶ μοῦ μπῆκε αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀπορῶ. Ἡ Ἡλιανα! Μὰ δὲν εἶμαι στὰ καλά μου! Ὡς τόσο ἐβίαζα τὸν ἑαυτό μου ν' ἀποδιώξῃ αὐτὴν τὴν ἐπίμονη ἰδέα καὶ νὰ τὴν φαντάζομαι γελούμενη, ὅπως πρῶτα, ἐνῶ ἦταν κλαμμένη. Ὁλότε χθὲς τὸ πρωὶ μοῦ εἶπε πιάνοντάς με ἀπ' τὰ χέρια: «Ἀκουσέ με, ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ κἄτι πολὺ σοβαρό, φοβερό...» Μοῦ φάνηκε σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ μοῦ 'πῇ δὲν ἔχω τί, γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκα τὴν εὐτυχία μου νὰ γκρεμίζεται... Πρόλαβα εὐτυχῶς· τῆς ἔκλεισα ἀπαλὰ τὸ στόμα καὶ τῆς εἶπα: «Μή! σὲ ἱκετεύω!... μὴ μοῦ λὲς τίποτε· δὲν θέλω νὰ ξέρω...». Ἤρις

Ὅ,τι ἔχω ἀκούσει

Ο ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΗΣ

Στὸ σαραΐ τοῦ Σουλτάνου ἐξαιρετικὴ κίνησι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅλα τὰ παράθυρα φωτίζουνταν. Καὶ τοῦτο, γιατὶ ὁ Καλίφης τῶν Μωαμεθανῶν κινδύνευε. Κ' ἔτσι τυχαίως. Ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγε, ἕνα ψαροκόκκαλο σκάλωσε στὸ λαιμό του κ' οἱ καλύτεροι γιατροί, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ βγάλουν. Καὶ τώρα περιμένανε τὴν ἔφιξι τοῦ κ. Ἀντέρη, ποὺ ἡ φήμη του ἀπ' τὸ χωριὸ εἶχε φθάσει ὡς στὴν Πόλι. Μολονότι ἦταν ἐντελῶς αὐτοσχέδιος καὶ γιάτρευε πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν μὲ κλύσματα! Μέθυσε ὁ μπάρμπα-Ἀχρίδας; Κλύσματα! διέταξε ὁ κυρ' γιατρός. Κι' ὁ ἄρρωστος ἔγινε καλά! Ἔχασε τὸ γάϊδαρό του ὁ κυρ' Θύμιος; Νὰ κάνῃ κλύσματα νὰ τὸν βρῇ! Κι' ὁ κυρ' Θύμιος τὸν εὕρισκε! Κεῖ ποὺ ψάχνε ναὕρῃ μέρος κατάλληλο—ἔπειτ' ἀπ' τὸ κλύσμα—χάθηκε ὁ ἕνα χάλασμα. Κ' ἐκεῖ βρῆκε τὸ γαίδαρό του. Καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες περιστάσεις, τὰ κλύσματα ποὺ διέταξε βγήκανε θαυματουργά. Μὲ τὸ δίκιο του λοιπόν,πῆγε καὶ στὴν Πόλι.

Μόλις ἔφθασε στ' ἀνάκτορα, μὲ τὴν σουλτανικὴ ἄμαξα ποὺ ἐστάλη γιὰ τὸν μεταφέρῃ, τὸν ὑπεδέχθηκαν στὴ σκάλα τρεῖς μεγιστάνες. Κ' ἐνῷ ἐκεῖνοι τοῦ ἔκαμναν τεμενὰ ὡς κάτω, αὐτὸς τοὺς χαιρέτισε μὲ πόζα ἀνθρώπου ποὺ ἀπ' τὸ χέρι του κρέμεται ἡ, ζωὴ τοῦ ἀφέντη των. Καὶ μὲ τὴν ἴδια πόζα μπῆκε στὴ σάλα ὅπου εἶχαν τὸν Σουλτᾶνον, προσπέρασε ὅλους τοὺς αὐλικούς, μεριστάνες καὶ γιατροὺς, καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν στὴν πολυθρόνα ποὺ ἦταν ἐκεῖνος ξαπλωμένος κ' ἔβηχε, παλεύοντας νὰ βγάλῃ τὸ κόκκαλο. Καὶ δίχως νὰ χωρτήσῃ κανένα τί ἔχει, δίχως νὰ τὸν κ.ντάξῃ διόλου, βγάζει ἀπὸ τὴ μέσα τσέπη τοῦ παγωφοριοῦ του ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο κλύσμα καὶ διατάζει τὸν διπλανό του—ποὺ ἦταν ὁ Βεζύρης—τὰ τοῦ φέρῃ ἕναν τενεκὲ νερό. Ὁ Βεζύρης ἔγινε ἀστραπὴ κ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία του, κ' οἱ μεγιστάνες, κ' οἱ αὐλικοὶ ἐλεγαν γουρλώσει τὰ μάτια τους καὶ παρακολουθοῦσαν τὶ θἄκαμνε. Ὅσο γιὰ τοὺς γιατροὺς, αὐτοὶ τἄχαν κυριολεκτικῶς χαμένα.

Ὁ Σουλτᾶνος, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε κ' αὐτός, βλέποντας πῶς κανεὶς δὲν τὸν βγῆθεῖ, ἔκανε μιὰ τέτοια ἐκφραστικὴ χειρονομία ποὺ ἀμέσως ὁ ἀρχίστρος ἐτέθη στὰς διαταγὰς τοῦ κομπογιαννίτη.

— Κύριε καθηγητά, ἂν θέλε ε, δύναμαι νὰ σᾶς βοηθήσω...

— Εὐχαριστῶ!... Τώρα ποὺ θὰ γίνῃ τὸ κλύσμα, θὰ μοῦ χρειασθῆτε!

— Ἂν θέλετε, τόλμησε νὰ τοῦ 'πῇ πάλι ὁ ἀρχίατρος, ἔχομε καὶ μικρότερα κλύσματα ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸ στόμα.

— Σοὺτ ἐσύ! τοῦ ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἀντέρης θυμωμένα. Τί δουλειά, βρὲ βλάκα, ἔχουμε στὸ στόμα; Τὸ κλύσμα θὰ γίνῃ ἐκεῖ ποὺ γίνεται συνήθως...

Ὁ Σουλτᾶνος, ἀκούοντας ἔτσι, τὸν πέρασε γιὰ τρελλὸ κ' ἔγνεψε τοῦ Βεζύρη νὰ τὸν κρεμάσουν. Ὁ κ. Ἀντέρης τὸ κατάλαβε, καὶ δίχως νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του:

— Μεγαλειότατε, ἂν δὲν θέλε ε νὰ ὑποστῆτε σεῖς τὴν ἐνόχλησιν τοῦ κλύσματος, ἂς δεχθῇ τοῦ λόγου του ἀπὸ ἐμὲ ἐδῶ—καὶ ἐδεῖξε τὸν Βεζύρη— νὰ τοῦ κάνω τὸ κλύσμα — τὸ ἴδιο εἶνε! Τὸ κόκκαλο θὰ βγῇ μιὰ φορά!

«Ἔτσι κ' ἔτσι θὰ μὲ κόψουν, συλλογίζουνταν, γιατὶ νὰ μὴ βάλω κάποιον ἀπὸ δούτους ἕναν τενεκὲ νερὸ στὸ παχύ του ἔντερο!...»

Ὁ Σουλτᾶνος ἀκούγοντας ἔτσι, καὶ εἶτε ἀπὸ περιέργεια, εἶτε διότι «ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιὰ του πιάνεται» ποὺ λέει κι' ὁ λόγος, διέταξε τὸν Βεζύρη νὰ δεχθῇ. Κι' ὁ Βεζύρης, θέλοντας καὶ μή, δέχθηκε. Φαντασθῆτε τώρα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν σκηνή. Ὁ Βεζύρης νὰ στέκῃ μὲ τὰ ροῦχα ἀνασηκωμένα, κ' ὁ κομπογιαννίτης δίκω νὰ γεμίζῃ τὸ κλύσμα ἀπ' τὸν τενεκέ... Οἱ ἄλλοι δαγκώναν τὰ χείλη τους νὰ μὴ γελάσουν, ἀπὸ σεβασμὸ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φόβο. Ὁ Σουλτᾶνος ὅμως δὲν ἔχε τί νὰ φοβηθῇ, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Βεζύρης δὲν βάσταξε ὁ δυστυχής, γιατὶ τοῦχαν φουσκώσῃ τ' ἄντερα, τοῦρθε ἕνα τέτοιο δυνατὸ γέλοιο, ποὺ, ἀπ' τὴν κίνησι ποὺ ἔφερε στὸν φάρυγγα, ξεκάλωσε τὸ κόκκαλο καὶ πετάχθηκε.

Κ' ἐνῷ ὁ Σουλτᾶνος φιλοῦσε τὸν κ. Ἀντέρη καὶ οἱ μεγιστᾶνες κ' οἱ αὐλικοὶ φώναζαν: Ἀλλάχ, Ἀλλάχ! Γιασασὶν Πατισάχ! ὁ Βεζύρης, ὁ φουκαρᾶς, κρατῶντας τὰ ροῦχα του στὰ χέρια, ἔτρεχε στὸ μέρος νὰ προφθάσῃ, μὴ τυχὸν πάθαινε μεγαλύτερο μασκαρᾶλίκι... Τ.Τ. 906 *Νώτης Νησιώτης*

ΚΑΝΑΠΕΔΕΣ τραπεζαρίας καὶ γραφείων ὁδαροὶ στοῦ Ζωσιμᾶ, Καλαμιώτου 23.

Ἀνοικταὶ ἐπιστολαὶ

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

Διὸ γράμματα διεσταυρώθησαν μετὰ τὴν πρώτην συνάντησιν. Καὶ τὰ δύο ἐκφραζουν τὰ ἴδια πράγματα, ἀλλὰ μὲ πόσον διάφορον τρόπον τὸ καθένα.

VI

Ἀώλα μου,

Ὦ! τὸ θεῖον ὄραμα ποὺ ἔλαμψεν ἐμπρός μου! Πηγὴ ἱερὴ ποὺ ἀνάβλυσες στὴ δίψα τῆς καρδιᾶς μου· χειλάκια ποὺ σφραγίσατε τὸν ὄρκο τῆς ἀγάπης καὶ σεῖς, ὦ μάτια γαλανὰ μὲ τὴν λαμπράδα τῆς αὐγῆς καὶ τῆς δροσιᾶς τὸ δάκρυ· κρῖνε λευκὲ ποὺ ἄνθισες σ' ὑπέργειαν ἐλπίδα, στὴ νύχτα ποὺ μὲ ζώνει, τὸ φῶς σου μὲ δδηγεῖ. Γύρω μου τὸ ἄπειρ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Δίηγήματα

Εἶμαι τρελλός ;*

Τοῦ *Λεωνίδα Ἀνδρέγιεφ*

Ὅταν ὅλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν ἐπάνω μου, ἀπάντησα μ' ἕνα τραβιχὸ μειδίαμα.

—Ὑποφέρω λίγο. Γυρίζει τὸ κεφάλι μου. Μὴν ἀνησυχῆτε σᾶς παρακαλῶ. Θὰ περάσῃ!

Τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ ὅλοι ἡσύχασαν λίγο, δίνω μιὰ τοῦ Παύλου Πέτροβιτς, ποὺ ἔπινε κρασὶ καὶ τοῦ σπάω τὸ ποτῆρι στὰ μοῦτρα. Αἱ γυναῖκες τινάχθηκαν τρομαγμένες κ' ἐγώ, σφιγγοντος τὰ δόντια, τραβοῦσα τὸ τραπεζομάντηλο μὲ ὅλα τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια. Ἦταν μιὰ σκηνὴ πολὺ κωμική.

Μὲ περιχύκλωσαν. μοῦπιασαν τὰ χέρια, μοῦ ἔφεραν νερὸ καὶ μ' ἐκάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐγὼ ἀγριεμένος, σὰν τὴν τίγρι τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, ἐγούρλωνα τὰ μάτια. Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἦταν τόσο ἠλίθια, κ' ἐκεῖνοι ποὺ μὲ περιχύκλωσαν τόσο κτήνη...

Ὕστερα ἡ σκηνὴ ποὺ ἤρθα στὸν ἑαυτό μου.

—Ποῦ βρίσκομαι; Τί μοῦ συνέβη;

Μετὰ δυὸ ἡμέρες—γιατὶ ἄφησα νὰ τὸ μάθουν ἀπὸ τὸν κόσμο οἱ Σαβιελώφ—μιλοῦσα μὲ τὸν Ἀλέξη καὶ τὴν Τατιάνα. Ὁ Ἀλέξης φαινόταν νὰ μὴν καταλαβαίνῃ τί συνέβη κ' εὐχαριστιόταν νὰ ρωτᾷ.

—Τί ἔπαθες λοιπὸν στὸ σπίτι τὸν Καργκανώφ, φίλε μου;

Σὲ λίγο ἐπῆγε στὸ γραφεῖο του νὰ ἐργασθῇ.

Ἡ Τατιάνα μ' ἐκύτταζε στὰ μάτια.

Ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ τὴν ἐρώτησα.

— Γιατὶ δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

— Μὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς;

Ἡ δεύτερη προσβολὴ μοῦ ἦρθε ἕνα μῆνα κατόπι.

*

—"Ἀθλιοι! ἐφώναζα. Ἄθλιοι! Ἀκάθαρτες ὑπάρξεις! Ψεῦτες! Ὑποκριτές, ἄτιμες ψυχές! Σᾶς μισῶ!

Τοὺς ἔχτυποῦσα καὶ τοὺς ἔβριζα μὲ τὲς χειρότερες λέξεις—μοῦ ἦταν εὐχάριστο αὐτό. Σᾶς φωνιζομαι, κύριοι ἰατροδικασταί, ὅτι εἶχα πλήρη ἐπίγνωσιν τοῦ τί ἔκαμνα—ἔπαιζα τὸ ρόλο μου. Ὅταν ἐγύρισα στὸ σπίτι μου, ἐσκέφθηκα γελῶντας: «Τί θαυμάσιος ἠθοποιὸς ποὺ εἶμαι!» Ὕστερα ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα. Οἱ τρελλοὶ δὲν κοιμοῦνται. Δέρονται, κάμω καὶ περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα. Οὐρλιάζουν. Μάλιστα. Κ' ἐγὼ κοιμήθηκα σὰν μικρὸ παιδί. Κοιμοῦνται σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ οἱ τρελλοί;

Φυλλάδιο ὑπ' ἀριθ. 4.

Μετὰ τὴ δεύτερη προσβολὴ ἄρχισαν νὰ μὲ φοβοῦνται. Πολλὰ σπίτια μοῦκλεισαν τὴν πόρτα. Ἔβλεπα τοὺς ἀνθρώπους κ' ἐσκεπτόμουν: Ἂν θελήσω, σκοτάνω αὐτόν, ἢ ἐκεῖνον καὶ δὲν παθαίνω τίποτε.

Ἡ Τατιάνα καὶ ὁ ἄντρας της ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ μ' ἔστειλαν στὸ γιατρό.

—Σᾶς παρακαλῶ, πηγαίνετε νὰ σᾶς κυττάξῃ ἕνας γιατρός, ἀγαπητέ μου.

Μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ Τατιάνα.

Ποτέ, προτήτερα, δὲν μὲ εἶχε πῆ «ἀγαπητόν» ἡ Τατιάνα ἔπρεπε νὰ τρελλαθῶ γιὰ ν' ἀξιωθῶ τὴν προσβλητικὴν αὐτὴν θωπείαν.

— Ναί, Ἀντώνη, πήγαινε, εἶπε καὶ ὁ Ἀλέξης. Ἂν δὲν πᾶς, θὰ κάμῃς, ὁ Θεὸς ξέρει τί, ἀκόμα.

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάμω;

— Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι κανενός!

— Τὸ κεφάλι;

— Ναί, τὸ κεφάλι! Μπορεῖ νὰ πάρῃς ἕνα πρᾶμα σὰν αὐτό...

Καὶ μοῦδειξε ἕνα βαρὺ πρὲσ-παπιὲ ἀπὸ μπρονζτζο.

— Δὲν εἶνε πιθανὸν νὰ κάμω κακὸ σὲ κανένα, μ' αὐτό, εἶπα. Εἶνε πολὺ ἐλαφρό!

—Ἐλαφρό; Τί λές; ἔκαμεν ὁ Ἀλέξης. Γιὰ πιάσε.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπενέβη ἡ Τατιάνα.

—Ἀλέξη! Ἀφησέ το αὐτό.

— Τί ἔχεις Τάνια; Τί ἔπαθες;

—Ἀφησέ το χάμω. Ξέρεις, δὲν ἀγαπῶ τ' ἀστεῖα.

Ἀφήσαμε τὸ πρεσ-παπιὲ στὸ τραπέζι καὶ βάλαμε καὶ οἱ τρεῖς τὰ γέλοια.

Ὅλα ἤρθαν ὅπως τὰ ὑπελόγισα καὶ τὰ περιμένα. Ὁ νευρολόγος Τ. ἐπιστοποίησε τὴν τρέλλα μου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλέξη ἦταν στὰ χέρια μου. Καὶ μοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ σκέπτομαι, πῶς ἔζοῦσεν ἀκόμα, γιατὶ ἐγὼ τὸ ἐπέτρεπα.

* *Ἡ ἀρχὴ τοῦ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 φύλλον.*

Παλιὰ Τραγούδια

Μυτιαὶς

Ὑπὸ *Κλ. Τριανταφύλλου*

—Παίζουμε μυτιαὶς; μοῦ λέει
—Παίζουμε τῆς λέω 'γώ.
Ἀχ! ἡ μάνα της τὰ φταίει!
Τ' ἦταν νικητὴς νὰ βγῶ;
Μ' ἕνα μογαχὰ χαρτὶ μου
τῆς βαροῦσα τῆς μυτιαίς,
μὰ ἐκεῖνο, στὴ ζωή μου,
λές κ' ἐπέταγε φωτιαίς.
Κ' εἶδα, μὰ τὴν Ἀφροδίτη!
πῶς ὁ ἔρωτας, παιδιά,
πιάνεται ἀπὸ τὴν μύτη
καὶ σουρόνει στὴν καρδιά.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψι στὸ γιατρό, ἔμεινα μερικὲς ἡμέρες στὸ σπίτι. Μιὰ μέρα ἡ Τατιάνα Νικολαέβνα ἤρθε νὰ ἰδῇ πῶς εἶμαι.

—Ἔλᾶτε καμμιὰ μέρα στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε.

—Δὲν μπορῶ, μοῦ τὸ ἀπαγόρευεν ὁ γιατρός!

—Τί κουταμάρες! Καλὲ ἔλάτε. Θᾶστε σὰν στὸ σπίτι σας. Ὁ Ἀλέξης σᾶς ἐπεθύμησεν!

Ὑπεσχέθηκα νὰ πάω.

Τὸ πρὲς-παπτὲ ἦταν στὴν θέσιν του, πάνω στὸ τραπέζι, ὅταν σᾶς 11 Δεκεμβρίου, στῆς 5 τὸ ἀπόγευμα ἐπῆγα στὸ σπίτι τοῦ Ἀλέξη. Ἄρχισεν ἡ κουβέντα, ὡμιλοῦσα πολὺ καὶ μὲ πνεῦμα. Ἂν ἤξευραν οἱ θαυμασταὶ τοῦ ταλέντου τοῦ Ἀλέξη Σαβιελώφ, πῶς αἱ καλύτερες σκέψεις του γεννήθηκαν στὸ μυαλὸ τοῦ φίλου του Δ)ρος Κεζεντζέφ! Μιλοῦσα καὶ κύτταζα τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου. Ἐσκεπτόμουν: Ὅταν θὰ πάῃ ἓξ ἡ ὥρα θὰ εἶμαι δολοφόνος. Ποτὲ ἡ σκέψις μου δὲν ἦταν πειὸ καθαρή, πειὸ φωτεινή. Σὰν Θεός. Χωρὶς νὰ κυττάζω ἔβλεπα, χωρὶς ν' ἀρουγκράζομαι ἄκουγα, κ' εἶξερα χωρὶς νὰ σκέπτομαι.

Ἤθελεν ἀκόμα ἑπτὰ λεπτὰ γιὰ νὰ πάει ἓξ ἡ ὥρα, ὅταν ὁ Ἀλέξης σηκώθηκε.

—Θὰ γυρίσω ἀμέσως εἶπε.

Μὴ θέλοντας ν' ὀντικρύσω τὸ βλέμμα τῆς Τατιάνας, ἐπῆγα στὸ παράθυρο. Χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ, ἔννοιωσα ὅτι ἡ Τατιάνα σηκώθηκε κ' ἤρθε κοντά μου. Ἔννοιωθα τὴν ἀναπνοήν της. Καταλάβαινα πῶς μ' ἐκύτταζε. Κ' ἔμενα σιωπηλός.

—Πῶς λάμπει τὸ χιόνι! εἶπεν ἡ Τατιάνα. Δὲν ἀπάντησα.

—Ἀντώνη Ἰγνάτιεβιτς!

Σιωποῦσα πάντοτε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ γύριζεν ὁ Ἀλέξης. Ἡ Τατιάνα ἐπῆγε κοντά του.

—Ἀλέξη, ψιθύρισε, Ἀλέξη!

—Τί εἶνε;

—Ἐνόμισε πῶς θέλω νὰ σὲ σκοτώσω μ' αὐτὸ ἐδῶ, εἶπα χαμογελῶντας, δείχνοντας τὸ πρὲσ-παπιὲ κ' ἐζύγωσα τὸν Ἀλέξη, ποὺ ἐχλώμιασε...

—Ἐνόμισε...

—Ναί, ἔτσι ἐνόμισε.

Μὲ μιὰν ἀργὴ χειρονομία ἐσήκωσα τὸ χέρι μὲ τὸ πρὲσ-παπιέ. Χαμογελῶντας ἕνα φοβισμένο χαμόγελο, ἐσήκωσε κι' ἐκεῖνος τὸ χέρι του. ("Ἑπεται τὸ τέλος)

Νέα Τραγούδια

Ὁ μοιραῖος

Τοῦ *Ζαχ. Παπαντωνίου*

Τὸ πρῶτο φιλὶ ποὺ μοῦ χάρισε—τὸ πήρανε τὰ χείλη τοῦ ἄλλουνοῦ ποὺ θἀρθῆ. Στὰ πρῶτο της ἀγκάλιασμα, ἔτριζε γλυκὰ τὸ κορμὶ τοῦ ἄλλουνοῦ ποὺ θἀρθῆ. Τὰ χείλη της, ποὺ κρυφομίλησαν στὰ πρῶτα μου τριαντάφυλλα, εἶπαν «εὐχαριστῶ», σ' ἐκεῖνον ποὺ θἀρθῆ. Μοῦλεγε «σ' ἀγαπῶ» κι' ὁ λόγος της ἔφευγε, μαζὶ μὲ τὰ χελιδόνια, τόπους καὶ καιρούς, σ' ἐκεῖνον ποὺ θἔρθῆ. Μὲ περίμενεν ὧρες—κ' εἶχεν ἀγωνία γιὰ κεῖνον ποὺ ἀργεῖ. Οἱ δυὸ μας περπατούσαμε στὸ φεγγάρι—κι' οἱ ἤσκοι μας ἦταν τρεῖς...— Ὦ μελλούμενε, ὦ μοιραῖε. ποὺ ξεκίνησες, ποὺ δὲ θὰ χάσῃς ποτὲ τὸ δρόμο, ποὺ φτάνεις, σὲ βλέπω, σὲ γνωρίζω, εἶσαι κοντά, ἀκούω τὰ βήματά σου ἀπάνω στὰ πεθαμένα βήματά μου, εἶσαι στὴν πόρτα, καλῶς νἀρθῆς! Φεύγω—κ' ἕναν καιρὸ ποὺ θὰ διηγηθοῦμε μαζὶ παληὲς καὶ μάταιες ἱστορίες, τοῦτο τὸ τρογοῦδι θὰ μοῦ τὸ ξαναπῆς.

Ξένα Ρομαντζα

Ἐξομολόγησις ἐραστοῦ

(22)

Τοῦ *Μαρσὲλ Πρεβὼ*

—Ὁποιοδήποτε, εἶπα, ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶμαι βέβαιος, εἶνε ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐπεθύμησα...

– Καὶ αὐτή; Ποιὰ εἶνε τὰ αἰσθήματά της ἀπέναντί σου;

—Μά.., ὑποθέτω, θὰ εὐχαριστεῖται νὰ μὲ βλέπῃ. Ἐλπιζω γι' αὐτὴν ὅλος ὁ κόσμος, ποὺ οἱ περιστάσεις τὴν ἔκαναν νὰ τὸν στερῆται...

—Αὐτὸ ἀκριβῶς, εἶνε ὁ κίνδυνος. Σὰ νὰ λέμε: Εἶσθε δυὸ γαυαγοὶ σ' ἕια ἐρημονῆσι. Λοιπόν· ὅσον καὶ ν' ἀντιποθῆτε ὁ ἕνα· τὸν ἄλλον, στὸ τέλος θ' ἀγαπηθῆτε. Δὲν γίνεται διαφορετικά. Εἶνε ὁ νόμος τῆς φύσεως. Ἀφήνουμε ὅτι συγγενεύουν καὶ οἱ χαρακτῆρές σας. Τὴν Μαρία Τερέζα δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν ἐρωτευθῆτε. Δὲν ἐρωτεύεται ποτὲ κανεὶς μιὰ γυναῖκα ποὺ παίζει τὸν ρόλο τοῦ ἀνδρὸς ἀπέναντί του. Ἀλλ' ἡ Βαλεντίνα εἶνε ἄλλο πρᾶγμα· εἶνε φύσις ρομαντική, εἶνε ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἐμπνέουν βαθὺ καὶ φλογερὸ αἴσθημα, ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ καὶ οἱ ἴδιες ὑποφέρουν καὶ τὶς ὁποῖες κατακυριεύει τὸ πάθος. Ἀλλά, σκέψου, δὲν εἶσαι πιὰ παιδί, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ εἶσαι τὸ νευρόσπαστο ποὺ ἤσουν πρὸ τριῶν ἐτῶν. Κ' ἔπειτα τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀκόμη στὴν ἀρχή· πρόλαβε τὸ λοιπὸν ἐγκαίρως, γιατὶ θὰ εἶνε ἀργὰ κατόπιν. "Ε, τί θἄλεγες ἂν σοῦ πρότεινα... νὰ φύγουμε;

—Νὰ φύγουμε; ψιθύρισα ταραγμένος. Ἀμέσως; Μά... ποῦ;

Ὁ Φράνσις σηκώθηκε.

—Ὅπου κ' ἐγώ, εἶπε· θὰ περάσῃς τὴν ζωὴ ποὺ περνῶ. Θὰ ὑπηρετοῦμεν τὸν ἴδιο σκοπό. Καὶ κοντὰ στ' ἄλλα ἐσὺ θὰ βάλῃς καὶ τὸ βάρος τοῦ ὀνόματός σου καὶ τὴν περιουσία σου· θὰ γίνῃς σύντροφος κ' εὐεργέτης.

Εἶδα μέσ' ἀπ' τὰ λόγια του τὸ μέλλον γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ προώριζε, ἔνα μέλλον ὅλο δράσι ἀγῶνες κι' ἀροσίωσι, δηλαδὴ ἐκεῖνα ἀκριβῶς ποὺ ἔλειπαν ὡς τώρα ἀπὸ τὴν ζωή μου, τὴν ἐντελῶς ἐγωϊστικὴ καὶ χωρὶς κανένα ἰδανικὸ μπροστά μου. Μὰ πάλι νάρευγα ἀπ' τὸ Πλουΐ...

—"Ὀχι. Τουλάχιστον ὄχι τώρα, ἀπήντησα. Οἱ λύπες μου εἶνε χθεσινὲς μόλις. Δὲν συνῆλθα ἀκόμη καλὰ-καλά. Ἀργότερα ἴσως...

Ὁ Φράνσις πειράχθηκε. Ἔκαμε πολλὲς φορὲς τὸ γύρο τοῦ δωματίου, σταματῶντας στὸ παράθυρο γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν κῆπο...

—Ἂς εἶνε εἶπε. Εἶχα ἄδικο νὰ ὑπολογίζω σ' ἐσένα. Βασίσθηκα σ' ὅ,τι μοῦ εἶχες πῆ κάποτε—Θυμᾶσαι; Ἀλλ' ὅπως ἤλπισ, εἶσαι γιὰ λόγια μοναχά...

Δὲν κράτησα τὰ δάκρυα.

—Φράνσις! τοῦ εἶπα.

Ἤρθε κοντά μου καὶ πιάνοντάς με ἀπ' τὰ χέρια.

—Μὲ συγχωρῆς, μοῦ εἶπε. Λησμονῶ πῶς εἶμ' ἐγὼ ποὺ σοῦ ζητῶ θυσίες γιὰ τὴν πατρίδα μου κι' ὄχι γιὰ μένα, ἀλλ' ἀδιάφορο. Βέβαια εἶνε ἀπόλυτο δικαίωμά σου νὰ κανονίζῃς τὴ ζωή σου ὅπως θέλεις κι' ὅπως σ' ἀρέσει. Τὸ κάτω-κάτω εἶμαι καὶ πολὺ ἀπαιτητικός. Μὲ παραφέρνει ὁ πόνος τῆς Πατρίδος, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν νοιώσῃς ἐσύ, γιατὶ ἡ Ὁλανδία δὲν εἶνε πατρίδα σου. Ἐμένα ὅμως... Ἀλλ' ἄς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ κι' ἂς μὴν ξαναταράξουμε τὶς λίγες ὧρες ποὺ ἀκόμη θὰ εἴμαστε μαζύ, μὲ φιλονεικίες χωρὶς κανέναν σκοπό.

Καὶ πραγματικῶς ὅλη τὴν ἄλλη μέρα δὲν ξαναφέραμε τ' ὄνομα τῆς Βαλεντίνας. Ἀλλὰ δὲν ἐξουσιάζει κανεὶς πάντα τὴ σκέψι του... Ἐνῶ τὰ χείλη μας πρόφεραν ἀδιάφορες κι' ἀσήμαντες λέξεις, ὁ νοῦς μας πλανόταν γύρω σ' ἐκείνη τὴ γυναῖκα ποὺ ἴσως μιὰ μέρα κ' ἕνα μονάχα γέλοιο τῆς ν' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴν φιλία μας, τέτοια φιλία κι' ἀπὸ τόσα χρόνια.

Ὡς τόσο μὲ πολλὴ συγκίνησι ἀπεχαιρέτισα τὸν Φράνσις στὸ σταθμό. Τὸ ἴδιο κ' ἐκεῖνος. Θυμοῦμαι τὰ τελευταῖά του λόγια: «Ναί, φίλε μου, εἶπε· Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή. Ταξειδεύει κανεὶς διαρκῶς καὶ δὲν βρίσκει ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶ, παρὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ. Οἱ καθολικοί, ποὺ ξέρουν πολὺ καλὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, ἀπαγορεύουν τὶς προσωπικὲς ἀφοσιώσεις. Γιατί ὅταν ἀφοσιωνόμαστε σὲ πρόσωπα δὲν μένει περιθώριο ν' ἀφοσιωθοῦμε στὴν ἀνθρωπότητα. Πρέπει δὲ τὴν ἀνθρωπότητα πρὸ πάντων ν' ἀγαποῦμε. Παντοῦ θὰ βροῦμε ἀνθρώπους ποὺ νὰ ὑποφέρουν. Κ' ἔτσι δὲν θὰ δοκιμάζουμε κάθε τόσο τὶς πίκρες τοῦ χωρισμοῦ». Τὰ λόγια του αὐτὰ μοῦ ἔρχονταν ὅποτε ἐντυπωμένα στὸ μυαλό μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ἀποστολεῖς νὰ προσέξουν τοῦτο: 'Η γυναῖκα ποὺ εἶδε «Στὸ Φῶς» ὁ κ. Χρυσάφης εἶνε «γυναῖκα τοῦ δρόμου». Οὔτε εὐγενὴς ξεπεσμένη, οὔτε μὲ παιδιὰ ἄρρωστα, οὔτε ἐρωτευμένη, οὔτε μὲ τὴν δι' θέσιν νὰ ἐρωτευθῇ. Εἶνε ἕνα ἐρείπιο, «μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου» τίποτε ὀλιγώτερο τίποτε περισσότερο. Ὡς τέτοιαν θὰ τὴν λάβετε. Καὶ ὅπως εἴπαμε: συνιοῦ ὁ ἀτὴ τὴν γνώμη σας νέτη-σκέτη, οὔτε αἰτιολογίες, οὔτε περιστροφές, οὔτε δύο-τρεῖς-δέκα λύσεις—μία καὶ μόνη. Ὑπομνήσκεται δὲ εἰς τοὺς κυρίους ποὺ ἐλησμόνησαν ἢ δὲν ἐπρόσεξεν τὸ δίδραχμο δικαίωμα συμμετοχῆς.

5) Ὁ Χρυσάφης, συναισθανθεὶς ὅτι ἐφέρθη σκληρά, ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐσκέφθη νὰ γυρίσῃ. Ἀλλὰ πάλιν.. νὰ κάνῃ τί; Καὶ εὑρεθεὶς πρὸ ἀδιεξόδου, ἐκίνησε ἀργὰ στὸ σπίτι μὲ θλιμμένη τὴν καρδιά.

Ν. Σ. Βερύκιος

6) Ἔστρεψε καὶ τὴν εἶδε ἀποσβολωμένη νὰ δακρύζῃ καὶ δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ. Τὰ δάκρυα τῆς γυναίκας εἶνε φαρμάκια, κ' ἐκεῖνος ἔνοιωθε ἢ ἢ τὸ φαρμάκι στὴν καρδιά του, ποὺ τὴν εἶδε ἔτσι.

Rose d'Amour

7) Τὴν ἐλυπήθη, τὴν πῆγε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο νὰ περάσῃ τὴν βραδυά της κ' αὐτὸς ἐπροφασίσθη κάτι κ' ἔφυγε ἀφοῦ ἐπλήρωσε. Τὸ πρωὶ ὅταν πῆγε νὰ ἐρωτήσῃ, ἔμαθε ὅτι εἶχε φύγει, συναποκομίσασα διάφορα ἀσπρόρρουχα.

Πᾶν

8) Ἐπέστρεψε, τῆς ἐξήτησε συγγνώμην καί, πληροφορηθεὶς τὰ κατ' αὐτήν, τὴν ἐπαγέρεσε διὰ σειρὰς πράξεων, τὰς ὁποίας ὑπηγόρευε ἕνα συναίσθημα οἴκου, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Α. Δ. Δόγκας

9) Δὲν ἐπέστρεψε πλησίον της, ἀλλά, κατωρθώσας νὰ μάθῃ τὴν διαμονήν της, τὴν ἐβοήθησε χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ἐκείνη.

Μάρκος τῶν Θνητῶν

Σκανδαλιάρικα

ΠΟΝΟΨΥΧΗ

Τὲς θυμοῦμαι 'σὰν νάταν χθεσινὲς ἡ μέρες ἐκεῖνες. Τὴν θυμοῦμαι 'σὰν νὰ τὴν εἶδα χθὲς τὴν παλιά μου γειτόνισσα μὲ τὰ κατάξανθα μακριὰ μαλλιά, μὲ τὰ μεγάλα παιδιαρίσια μάτια της, μὲ τὸ σπαθάτο της κορμί. Πηγαίναμε 'στὸ ἴδιο σχολειό, μαθαίναμε τὰ ἴδια πράγματα. Καθόμασταν δίπλα δίπλα, μαλώναμε 'σὰν τοὺς πετεινούς, μὲ φώναζε βρωμόπαιδο· καὶ τὴν φώναζα σουσουραδίτσα. Ἔπειτα πάλι ἀγαπιζαμε. Ἡ χαρά μας ἦταν τὸ καλοκαίρι ποὺ κατεβαίναμε οἰκογενειακῶς 'στὰ λουτρά. Μᾶς φοροῦσε ἡ μάννα μας ἀπὸ ἕνα κοντοΰτσικο βρακάκι, μᾶς συμβούλευε νὰ γυρίσωμε γρήγορα καὶ μᾶς ἔστελνε μὲ τὴ γιαγιά της νὰ πάρωμε τὸ λουτρό μας. Τὸ γιαΐδιον ἐσταυροκοπεῖτο. Χριστὲ μ' γάλαch οὐ κόσμους! Κουρίτσ' πρᾶμμα τὸ ἀγγοντοῦδι μ', παέν' μὲ κοντζᾶρ ἄντρακλις νὰ πάρ' μπάνιου. Σημειωτέονὸτι ὁ κοντζᾶρ ἄντρακλας ἤμουν ἐγώ, παιδὶ ἀκόμη 11-12ἐτῶν. Ἀφ' οὗ κόναμε τὸ σταθὶ καὶ παραβγαίναμε, καθόμασταν 'στὴν ἀμμουδιά. Αὐτὸ ἦταν ξεκούρασμα. Ἔπειτα ἐπαίξαμε τὰ ὑποβρύχια. Στὸ κολύμπι τὴν περνοῦσα καὶ τὴν νικοῦσα πάντοτε 'στὸν ὑποβρύχιον πόλεμον. Κατώρθωνα δηλ. νὰ περάσω ἀπὸ κάτω της νὰ τὴν σηκώσω σιγὰ σιγὰ νὰ τὴν φέρω 'στὰ ρηχὰ καὶ ξαφνικὰ νὰ σηκωθῶ. Τότε χτυποῦσε τὰ χέρια της ἀπ' τὴ χαρά, πολλὲς φορὲς δὲ συνέβη οἱ κεραυνοὶ αὐτοὶ νὰ γίνουν μεταξὺ τῶν χεριῶν της καὶ τοῦ κεφαλιοῦ μου...

Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι τὴν συνήντησα κατὰ τύχην 'στὰ ἴδια μπάνια, τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαινε 'στὸ τράμ. Μοῦ χαμογέλασε. Πλησίασα, τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι καὶ 'κάθησα δίπλα της. Θυμηθήκαμε τὰ παλιά.—Θυμᾶσαι τῆς εἶπα, τὰ ὑποβρύχια; Αὔριον ἔρχεσαι νὰ παίξωμε;

—Ὄχι μοῦ εἶπε· εἶμαι τώρα πολὺ βαρειὰ καὶ σὲ λυποῦμαι νὰ μὴ κουρασθῆς...—Μὰ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶν' ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον σὲ θέλω... Ἄλλως τε ἡ ἀστυνομία δὲν 'μοιάζει τῆς μακαρίτισσας τῆς γιαγιᾶς...

Ἀθῆναι *Ἄσπρος Κόρακας*

Ἐκθέσεις.— Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς τῶν κ. κ. Γρ. Ζευγόλη καὶ Ν. Ν. Αὕτρα, τῆς ὁποίας τὸ vernissage ἔγινε τὴν 14ην τρέχοντος.

(2) Ὑπέροχοι σελίδες τόλμης καὶ ρομαντείας (2)

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Οὐδέποτε ἀνάγνωσμα προσυκάλεσε τόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἔσχε τόσην καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν, ὅσην τὸ ἔξοχον τοῦτο ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα.

Ὁ νέος, ἀφοῦ ἐπί τινας στιγμάς, πρὸς μεγίστην ἀπορίαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὴν τόλμην του, ἠσπαίρεν, οὔτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ἀπὸ νευρικὸν γέλωτα:

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ὑπέροχον! ἀνέκραξεν, ἐνῷ ἐφαίνετο ὅτι κατέβαλε προσπάθειαν διὰ νὰ κυριαρχήσῃ τῆς εὐθυμίας του.

Ὁ Μπαϊρακτάρης παρέμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ἀκόμη σκεπτικὸς καὶ σύνοφρυς μεθ' ὅ·

—Τώρα, εἶπε, εἶμαι ὑπερβέβαιος, ὅ,τι ὄντως ἐπέσατε θύματα τῆς κλοπῆς τὴν ὁποίαν μοῦ καταγγείλατε καὶ γνωρίζω ἐπὶ πλέον καὶ τὸν δράστην. Τί θέλετε δῆμε νὰ κάμω, προσέθεσε μὲ βεβιασμένον μειδίαμα, διὰ νὰ μὴ θιχθοῦν τὰ νεῦρα τῆς κυρίας Καντονά;

Ὁ νέος ἀνέλαβε πάλιν τὸ σοβαρὸν του ὕφος.

- Θὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε Διευθυντά, νὰ ἐνεργήσετε εἰ δυνατὸν μὲ τὴν μεγαλειτέραν μυστικότητα διὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ θόρυβος.

Αὐτὸ συνέφερεν εἰς τὸν Μπαϊρακτάρη.

—Ἔχει καλῶς, εἶπεν εἰς τὸν νέον.

—Θ' ἀφήσετε νὰ μεταβῶ πρῶτον ἐγώ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας στέλλετε δύο ἐμπίστους ὑπαλλήλους σας, μὲ πολιτικὰ διὰ νὰ κάμουν ἀνακρίσεις. Ἀλλὰ πρὸ τούτων ὅλων θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε δύο λέξεις σας διὰ τὴν μητέρα μου, μὲ τὰς ὁποίας νὰ τὴν καθησυχάζετε διαβεβαιοῦντες αὐτὴν ὅτι θ' ἀποφύγετε τὸν θόρυβον.

Ὁ διευθυντὴς ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου του, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἔλαβε φύλλον χάρτου μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα τῆς Ἀσυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Ἀκτὶς θριάμβου ἐφράτισε τὸ βλέμμα τοῦ νεανίου καὶ μειδίαμα ἀπεριγράπτον εἰρωνίας διέστειλε τὰ χείλη του.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Μπαϊρακτάρης ἔτεινε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου εἰς τὸν νέον:

Ἐκεῖνος ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα.

Περιεῖχε τὰς ὁλίγας αὐτὰς γραμμάς.

«Κυρία Καντονά,

Μετὰ μεγίστης μου λύπης, ἐστὲ βεβαία, ὅτι ἐπληροφορήθην τὴν κλοπὴν τῶν ἀδαμάντων σας ἔλαβε χώραν τὴν νύκτα ταύτην. Μείνατε ἥσυχος δσον ἀφορᾷ τὰς ἐνεργείας μου. Θὰ διεξαγάγω τὴν ἀνάκρισιν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας μυστικότητος. Ὁ ἄνθρωπος ὃν θὰ σᾶς στείλω ὅπως προβῇ εἰς τὰ προκαταρκτικὰ εἶνε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου, βασισθῆτε ἐπ' αὐτοῦ.

Μετὰ μεγίστης τιμῆς

Δ. Μπαϊρακτάρης

Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀττικῆς».

Ὁ νέος ἐτέστρεψεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας τὴν ἐπιστολὴν ὅστις τὴν ἔθεσεν ἐντὸς φακέλλου, ἐχάραξε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὴν ἐνεχείρισε πάλιν εἰς τὸν νέον.

Τὴν ἔλαβεν ἐκεῖνος καὶ ἐγειρόμενος:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν, ἐξ ὅλης καρδίας, κύριε Μπαϊρακτάρη. Τὴν ἐδούλευσιν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν λησμονήσωμὲν ποτε οὔτ' ἐγώ, οὔτε ἡ μήτηρ μου.

Καὶ χαιρετίσας ἀπῆλθεν.

Ὁ διευθυντὴς ἔμεινε μόνος. Ἔλαβε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Ἀπὸ τινος καιροῦ θρασύνεται κλοπαὶ ἐλάμβανον χώραν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Κλοπαὶ τῶν ὁποίων ὁ δράστης δὲν ἄφινεν οὐδὲ ἴχνος δπισθέν του. Κλοπαὶ ἀριστοτεχνικώταται.

Οὐδεμιᾶς ἐξ αὐτῶ

(3) Ἑλληνικὰ Μυθιστορήματα (3)

Δ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

— Στὸ τέλος, ὅπως σοῦ εἶπα, ἔγινα καὶ φονηᾶς. Μὲ συνέλαβαν, μὲ ἐδίκασαν καὶ μὲ κατεδίκασαν σὲ δεκαπέντε χρόνων δεσμί. Δυὸ χρόνια τώρα πέρασαν. Τοὺς πρώτους μῆνες μὲ πα ηγοροῦσεν ἡ ἀνάμνησίς της, τὰ γράμματά της, αἱ ἐπισκέψεις τῆς στὴ φυλακή. Ὅλα θὰ τὰ ὑπέφερα. Φθάνει νὰ ἤξευρα ὅτι αὐτὴ θὰ μ' ἀγαποῦσε πάντα ὅπως τὴν ἀγαποῦσα. Μιὰ μέρα, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνας, ὅλα διεκόπησαν. Καὶ γράμματα καὶ ἐπισκέψεις. Τυραννήθηκα πολὺν καιρὸν μὲ χίλιες δυὸ ἀνησυχίες. Ὅλα τὰ ἔβαζεν ὁ νοῦς μου. Ἀκόμα καὶ πῶς πέθανε. Τί μαρτύρια ἐτράβηξα ἔνας Θεὸς μονάχα ξέρει, ὡς ὅτου μιὰ μέρα ἔμαθα πῶς ζοῦσε μ' ἄλλον. Ἐσώπησε.

Ὁ νέος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ συνήντησε τὸ βλέμμα του.

— Μὲ σένα! ἐξηκολούθησεν ὁ δραπέτης καφρώνων ὡς ἐγχειρίδιον τὸ βλέμμα του εἰς τὸ βλέμμα τοῦ νέου. Ἀπὸ τότε μιὰ ἐλπὶς μὲ κρατοῦσε μονάχα στὴ ζωή. Ἡ ἐλπὶς τῆς ἐκδικήσεως.

Διεκόπη καὶ πάλιν.

Ἐκύτταξε ἀναλλοῦ τὸν νέον ὅστις εἶχε ταπεινώσει καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν γυναῖκα ἤτις ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ κρατοῦσα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας.

— Ἡ ὥρα ἐσήμανε. Ὦ; τώρα ἐγλεντήσατε εἰς βίρος μου. Θὰ πληρώσετε τὸν λογαριασμόν. Εἶνε λιγάκι ξυνοῦτσικος! Ἔ, τί νὰ γίνῃ; Ἔρριψε χαμαὶ τὸ πολύκροτον καὶ ἐξήγαγε τοῦ συλακίου του δύο ἐγχειρίδια ὁμοια.

— Ἄκουσε ἀγόρι μου. Ἂν καὶ ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί, ἐν τούτοις θὰ φερῶ μαζύ σου σὰν ἱππότης τῶν παλαιῶν καιρῶν. Δὲν εἶσαι ἄλλος τε, σὺ ὁ κυρίως ἔνοχος. Κάθε ἕνας στὴ θέσι σου θἄκανε τὸ ἴδιο. Θἄρπαζε τὴν ὥμορφη γυναῖκα ἐκεινοῦ ποὺ δὲν ἦταν κοντὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ κεῖμά του. Ἂς εἶνε.

Ἔρριψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νέου τὸ ἓν τῶν ἐγχειριδίων.

— Πάρτο, τοῦ εἶπε, καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ εἶν' ὅμοια. Θὰ πετσοκοφτοῦμε. Ἂν πέσω, κράτα την, ὡς ὅτου στὴν πάρῃ καὶ σένα ἄλλος. Ἂν πέσης σύ, καὶ θὰ πέσῃς, εἶμαι βέβαιος, γιατὶ τὸ χέρι μου τὸ ἀτσαλώνει ἡ ἐκδίκησις, δὲν ξέρω τί θὰ κάμω. Ἴσως τὴν πάρω πάλι. Ποιὸς ξέρει;

Ὁ νέος δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Καὶ ὁ δροπέτης ἐξεφεθισθεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδίους του λόγους:

— Ἔλα, λοιπόν, τοῦ εἶπεν ὀργίλως, μὴ γίνεσαι καὶ ἀνανδρος.

Ἡ ὕβρις τὸν ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῇ. Ἠτοιμάζετο νὰ κύψῃ καὶ ν' ἀναλάβῃ τὸ πρὸ τῶν ποδῶν του ἐγχειρίδιον ὅταν ἡ Στέλλα ἀποκαλύπτουσα τὸ πρόσωπον καὶ βλέπουσα τὴν κίνησίν του:

— Μή, Νίκο, γιὰ τὸ Θεό! ἐφώναξε. Θὰ σὲ σκοτώσῃ.

Τότε ἐκεῖνος ὅστις ἔλεγετο σύζυγός της ἐξεμάνη.

— Βρῶμα, βρῶμα! ἐβρυχήθη, ἀκόμα καὶ μπροστά μου, τώρα ἐδῶ, σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς τολμᾶς νὰ σκέπτεσαι αὐτόν; Νά, λοιπόν!

Ἀκράτητος, μαινόμενος, μ' ἓν πήδημα ἐρρίφθη κατὰ τοῦ νέου, τὸν ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ἐνῷ διὰ τῆς ἑτέρας ἐβύθισε πεντάκις τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὰ στήθη του.

— Φονηᾶ! κακούργε! ὠρέτεο ἐπὶ τῆς κλίνης ἡ Στέλλα, τίλλουσα τὴν χρυσόξανθον κόμην.

Τὸ πτῶμα τοῦ νέου ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὅταν ὁ φονεὺς βλοσυρός, ἀπαίσιος τὴν ὄψιν, μὲ τὰς χεῖρας αἱματοβαμένας, μὲ κηλῖδας αἵματος εἰς τὸ πρόσωπον ἐστράφη κατ' αὐτῆς.

Τὴν ἥρπασε ἀπὸ τῆς χρυσοξάνθου πλουσίας κόμης, τὴν ἔσυρεν ἔξω τῆς κλίνης, τὴν ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὸ αἷμα, φρενήρης κατέφερε τὸ αἱμοσταγὲς ἐγχειρίδιον εἰς τὰ γαλακτώδους λευκότητος στήθη της.

Μετὰ δεκαεπτὰ ἔτη

— Τὸν ἀγαπᾶς τόσο πολύ;

— Ἂν τὸν ἀγαπῶ! Σ' ἕνα του νεῦμα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, χωρὶς στιγμὴν νὰ διστάσω θὰ ἤμουν ἕτοιμη νὰ τοῦ δώσω καὶ τὴν ζωήν μου. Καὶ θὰ τὸ ἔκαμνα μ' εὐχαρίστησιν, θὰ τὸ ἔκαμνα μὲ χαράν. Λιλή μου, γιατὶ θὰ ἤξευρα ὅτι ἐκεῖνος τὸ ἠθέλησε.

— Καὶ αὐτός, Ἀνθή, σ' ἀγαπᾶ ὅπως ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς;

— Τὰ μάτια του αὐτὸ μοῦ λέγουν δσάκις τὰ βλέμματά μας συναντῶνται.

— Εἶνε ὁ πρῶτος σου ἔρως, αὐτός, Ἀνθή;

Ἡ νέα πρὸς ἣν ἐγένετο αὐτὴ ἡ ἐρώτησις, δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως, ἀλλ' ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν ἐνῷ αἱ παρειαί της ἐποφρυοῦντο.

Ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἀλλ' ἦτο τόσον λεπτή, τὸ ὡραῖον προσωπάκι της ποῦ ἐφώτιζαν δυὸ μεγάλα μάτια γεμάτα φῶς καὶ γεμάτα μυστήριον, εἶχέ τι τὸ τόσῳ παιδικόν, ὥστε μόλις θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι συνεπλήρωσε τὸν δέκατον τέταρτον Μάϊόν της

Ἡ φίλη της, τῆς αὐτῆς ἡλικίας περίπου, εἰς τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἤτις ὑπεδέχθη τὴν τελευταίαν της ἐρώτησιν, διέστειλε τὰ χείλη εἰς ἐλαφρῶς εἰρωνικὸν μειδίαμα. Καὶ μὲ ἐπιμονὴν τώρα ἐπανέλαβε:

— Ἀνθοῦλα, δὲν μοῦ ἀποκρίνεσαι; Εἶνε ὁ πρῶτος σου ἔρως αὐτὸς μὲ τόν... πῶς τὸν εἶπες;

— Στέλλιον Χλωρόν.

— Στέλλιος! ὡραῖον ὄνομα. Εἶνε κι' αὐτὸς ὡραῖος, Ἀνθή;

— Σὰν ἀρχάγγελος, ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ τώρα μ' ἐνθουσιασμὸν ἡ νεᾶνις. Ὦ, Λιλή! ὅταν τὸν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ μέσα στὸ βαπόρι, τὴν στιγμὴ ποῦ φίλοι καὶ συγγενεῖς μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν, αἰσθάνθηκα σὲ βεβαιὼ ἕνα τέτοιον κλονισμὸν ποῦ εἶπα μέσα μου: «Αὐτὸς θὰ παίξῃ μεγάλον ρόλον στὴ ζωή μου».

— Τὸ coup de foudre λοιπὸν ποῦ λὲν οἱ Γάλλοι;

— Ναί. Τὸ coup de foudre. Τὸν ἀγάπησα ἀπ' τὴν στιγμὴ ποῦ τὸν εἶδα. Μὲ κατέκτησε, μ' ἔκαμε δική του, κτῆμά του, σκλάβα του, μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ποῦ ἔριξε ἐπάνω μου. Ὦ, Λιλή! ἐκεῖνο του τὸ βλέμμα δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Μ' ἐρώτησες ἂν εἶνε αὐτὸς ὁ πρῶτος μου ἔρως. Δὲν σοῦ ἀπήντησα ἀμέσως. Ἐδίστασα. Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἀφ' ὅτου τὸν γνωρίζω, τὴν ἀπέτεινα κι' ἐγὼ πολλάκις στὸν ἑαυτόν μου.

— Καὶ ἔδωκες τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωκες πρὸ ὀλίγου καὶ σὲ μένα; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Λιλή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(50) ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ (50)

Μετὰ τὴν Μιμνὴ ὁ Λέανδρος! Καὶ ἂν εἶχεν ἀκόμη ὡρῶν τι ὧν ζωήν, τῆς ἀφήρουν καὶ αὐτήν! Ἀλλ' εἶχε;

— Τηνέλλα! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος καὶ ὠρίησε πρὸς τὴν κλίνην της. Ἀλλὰ συνεκρατήθη καὶ, σηκώνοντας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῆς θύρας, τὴν ἠτένισε μετὰ τρόμου.

— Σύ! ἐψέλλισεν ἡ κόρη καὶ, μ' ἕνα ἐλαφρόν, ἀλλ' ἀπότομον τιναγμὸν ἔκλεισε τοὺς μάγους ὀφθαλμούς της...

— Τηνέλλα ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, προχωρήσας ἓν βῆμα...

— Λέανδρε! τοῦ ἀπεκρίθη μία πνιγμένη φωνή. Καὶ ἡ ὡραία κεφαλή της κα ἔπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου...

Ἔντρομοι τότε προέβη παρὰ τὴν κλίνην. Οἱ πόδες του προσέκοψαν ἐπὶ τῆς Μιμῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε προσέξῃ.

— Σὺ ἐδῶ! Γκρεμίσου! τῆς εἶπε, καὶ τὴν ὤθησε βαναύσως διὰ τοῦ ποδός. Ἐκείνη ἡ δυστυχὴς συνεσπειρώθη περισσότερον καὶ ἐσύρθη περιδεὴς πρὸς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης δάκνουσα τὰ χείλη της καὶ συνέχουσα τὸν πόνον της. Ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ δύο χονδρὰ δάκρυα... Ἡ Πρωθηγουμένη συνωφρυώθη...

Ὁ Λέανδρος ἔλαβε τὴν Τηνέλλαν ἀπὸ τῆς χειρός.

— Συγχόρα με! τῆς εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπεκρίθη διακεκομμένος καὶ τόσον ἀσθενῶς, ὥστε ἀπὸ τῶν χειλέων τὴν κίνησιν μᾶλλον ἢ τῆς φωνῆς τὸν ψίθυρον ἠνόησεν ἐκεῖνος... Καὶ ἐνῷ ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὰ χείλη του, ἀτενίζων τοὺς χαίνοντας πρὸς τὸ κενὸν ὀφθαλμούς της, ἠσθάνθη ν' ἀκινηταῖν παγετώδη τὰ δάκτυλά της καὶ διαρκούσης μιᾶς ἀγωνιώδους εἰσπνοῆς τὰ βλέφαρά της νὰ σιγοκλείουν ἀπαλά...

— Τηνέλλα!

Ἡ Μιμὴ ἀνηγέρθη Ἡ Πρωθηγουμένη ἐπλησίασε...

— Ἐκοιμήθη! εἶπε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ φέρουσα ἀργὰ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χείλη τῆς νεκρᾶς.

Ὁ Λέανδρος; τὴν προσέβλεψε μὲ θαμβὸν καὶ βλοσυρὸν τὸ βλέμμα.

— Τηνέλλα, ὠχέτεο, ἀκούς; Καὶ ἐσπίρξε φοβερὸν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς μονιαχῆς. Ἀίφνης ἐδράξατο τῆς Μιμῆς ἀπὸ τῆς χειρος, καί:

— Λέγε! τῆς εἶπε, τί;... Ἐκείνη ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς...

Μία διάτορος κραυγὴ ἐξῆλθε τότε τοῦ στήθους του, καί, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἔφερεν ἐξ ἐνστίκτου τὴν χεῖρα του εἰς τοὺς κροτάφους...

Ἀπόλυτος σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινας στιγμάς...

Τὴν διέκοψεν ὁ ἴδιος περιφέρων τὸ ὄγρον τώρα καὶ ἀσταθὲς βλέμμα του ὀτε μὲν ἐπὶ τῆς Τηνέλλας, ὀτὲ δὲ ἐ ι τῆς Ἡγουμένης καὶ Μιμῆς.

— Τηνέλλα! ἐπανέλαβε. Γέλα! Τηνέλλα, γέλα! Γελᾶτε καὶ σε'ς!

— Κύριε!... τοῦ εἶπεν ἐπιτιμητικῶς ἡ Πρωθηγουμένη.

— Γιατί, κυρά μου; Γέλα! Χά-χά-χά! Χά-χά-χά!

Αἱ μοναχαὶ εἶχον συναχθῇ ἐξωθεν τοῦ κελλίου. Εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας προσέβαλον ἐξ ἑπτὰ κεφαλαὶ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς. Ἡ Μιμὴ ἔκλαιε γοερῶς. Ἡ Ἡγουμένη ἐδεσβία ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν. Μόνον ὁ Λέανδρος μὲ τὴν ἀτάκτως κινουμένην κόμην καὶ τὸ συσπώμενον καὶ παιγνιδίζον βλέμμα, περιεστρέφετο κύκλῳ, ἐτιδεικνύων ἀλληλοδιαδοχως ἐκάστην τῶν μοναχῶν.

— Ὁρίσ-ε μας! Ὁρίστε μας! Μὰ γελᾶ-ε, καλό, γελᾶτε! Τί κάνετε ἔτσι; Γελᾶτε! Χά-χά-χά!

— Κατηρημένος νἄσαι! εἶπεν, ὑψώνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, γρατα τις μοναχὴ κυρτωμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν.

Ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος οὐδὲν ἀντελήφθη... Χρειάζεται νομίζετε πολὺ ἵ-α ἡ ἰσορροπία κλονισθῇ διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ποτέ; Ἡ τρυτάνη εἶνε ἐκτάκτως εὐπαθὴς καὶ ἡ ἐλαφροτέρα ριπὴ ἀνέμου ἀρκεῖ νὰ τὴν διασαλεύσῃ. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι οὐχὶ αὔρας πνοήν, ἀλλὰ μανιώδους λαίλαπος πλήγματα ἐδέχθη ἐπάλληλα· τὸ δὲ ὕψιστον καὶ πάντων βαρύτερον, τῆς Τηνέλλας ὁ θάνατος. Καὶ ὁ ἄκμητος ἐκάμφθη!

— Μὰ εἶσθε κακές, ἐπανέλαβε. Καμμιὰ σας δὲν γελᾶ! Κι' ὅμως ἂν εἶχα λίγο χιόνι... Γελάστε γιατὶ θὰ σᾶς ρίξω χιόνι, θὰ σᾶς...

— Λέανδρε! τί ἔπαθες; τοῦ εἶπε φοβισμένη ἡ Μιμή.

— Γελῶ! τῆς ἀπεκρίθη ἀφελῶς.

— Λέανδρε! ἐπανέλαβεν ἐκείνη λαιβάνουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός. Ἡ Τηνέλλα ἀπέθανεν, ἐννοεῖς; ἡ Τηνέλλα! κ' ἐσὺ γελᾶς!...

Τὴν παρεκρήησεν ἐταστικὰ καὶ ὑπέσειν τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματός της ὡς μαθητὴς τὸν ὁποῖον ἐπιπλήττουν. Ἀλλ' ἡ στιγμιαία ἐκείνη ἐνεύπωσις παρῆλθε καί, ἀναλαβὼν τὸ εὔθυμον ὕφος του:

— Γέλα! γέλα κ' ἐσὺ –πῶς σὲ λέν, προτέθεσεν. Στάσου νὰ σοῦ 'πῶ κ' ἕνα τραγούδι...

— Ὕψιστε Θεέ! εἶπεν ἡ Πρωθηγουμένη. Μεταφέρατέ τον ἐντεῦθεν. Ὁ δυστυχὴς ἀπώλεσε τὰς φρένας του!...

. . . . . .

Μὲ ἄνθη τὴν ἐστόλισαν καὶ νύμφην τὴν κατεβίβασαν εἰς τὸν τάφον, ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ χώρῳ τῆς μοναστηριακῆς περιοχῆς. Ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ξυλίνου σταυροῦ, ὅστις ἐστήθη ἐπ' αὐτοῦ, ἡ Πρωθηγουμένη Εὐσεβία ἐπέγραψεν ἰδιοχείρως τοὺς στίχους:

Στὴ θύρα τὴν ὁλόχρυση τῆς Παντοδυναμίας,
πνεύματα μύρια παλαιά, πνεύματα μύρια νέα,
σ' ἀκαρτερεῖν γιὰ νὰ σοῦ ποῦν πῶς ἄρησες νὰ φθάσῃς.

Ὁ Λέανδρος παρηκολούθησε μακρόθεν τὴν ἐκφορὰν γελῶν θορυβωδῶς καὶ ὀρχούμενος...

Ἐνῷ δὲ τὴν ἑσπέραν τῆς ἑπομένης τὸ σήμαντρον ἐκάλει τὰς ἀδελφὰς εἰς δέησιν, ὁ Λέανδρος κατήρχετο τὴν στενωπὸν ἤτις ἤ.ε πρὸς τὴν πεδιάδα, βασταζόμενος ὑπὸ τῆς Μιμῆς.

Εἰς τὴν αὐ.ὴν κατάστασιν εὑρίσκεται καὶ σήμερον, κατοικῶν ἔν τινι τρώγλῃ παρὰ τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ Λυαβητοῦ περιθαλπόμενος καὶ συντηρούμενος ὑπὸ τῆς Μιμῆς, τῆς ὁποίας ἡ τιμιότης, ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ αὐτοθυσία προκαλοῦν τὸν σεβασμόν.

Ἐκ τῶν φίλων του ἄλλοι μὲν ἀπέθανον, ἄλλοι δὲ τὸν ἐλησμόνησαν. Ὀπωσδήποτε ἐκτὸς τῆς κυρίας Ἀρώνη καὶ τινος ἀγνώστου, οὐδεὶς, οὐδεὶς ἀπολύτως δὲν φθάνει ἕως ἐκεῖ διὰ ν' ἀκούσῃ, διασκελίζων τὴν χαμηλὴν θύραν τῆς ἐτοιμορρόπου καλύβης, τοὺς βαρεῖς θρήνους του ἢ τὴν στερεότυπον ἐπῳδόν: — Γέλα, Τηνέλλα! Γέλα!

ΤΕΛΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ σοβαρὰς δεσποινίδας Βόλου. «Κομπὴς Βερκώ» p. r. Βόλον.

— Νέος διαγωνισμός. Ὁποιος ἢ ὁποια μοῦ στείλῃ τὴν καλυτέραν κάρταν θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον ὡρολόγιον χε ρός. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 11ης Ἰανουαρίου. Γράψατε ὅλοι καὶ ὅλαι Κ. Λ. Μ. ἀριθ. 108 p. r. Ἀθήνας.

— Δὲν εἶ.ε καθόλου ἀσφαλὴς ἀφοῦ μάλιστα δὲν ε'νε ἐκεῖνο ποὺ νομίζεις. Ἰουλία Φωτάκη.

Ζητῶν φιλίαν μὲ ἀνθρώπους σταθεροῦ χαρακτῆρος ἀνταλάσσω c. p. τοπεῖα καὶ ε.α τολὰς παγκοσμίος «Γυιὸς τοῦ Ψηλορείτη» Poste restante. Palaio hora Crète.

—Ἀνταλάσσω ἐρωτικὰ γλυκόλογα, μικρὰ μυστικὰ καὶ τρελλὰ τραγουδάκια μόνον μὲ νέους μορφωμένους. Γράψατε· «Τρελλοκόριτσο» Ἅγιον Λαυρέντιον Βόλου.

—Ἀγνωστον· Χαλκίδα. Ὁρίσατε διεύθυνσιν. Ἐκεῖνος.

—Νιννέταν Κυριαζῆ. Εὑρίσκομαι ἐνταῦθα. Poste restante. Χριστόφορος.

—Εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ σαλόνι τῆς «Σφαίρας» ἐπιλυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. πανταχόθεν. Πρετιμῶ καλλονάς. Δι) ις μου. Μονοᾶιὰ Τ. Τ. 910.

—Κ... Τ... παύσε νὰ ἐρωτοτροπῇς μὲ τὸν Γ. Κ. διότι ὅταν σᾶς μάθῃ ὁ Μ. χαθήκατε. Μπικιάρης Ἀγρίνιον.

—Μ...Κ... Ἀρσακειάδα Καλάμας ἐν ὅσῳ δὲν ἔχετε ἰδέαν μουσικῆς τί θέλετε νὰ μᾶς παίζετε βιολί· δὲν εἶνε κουταμάρα ἔ :.. ; Μπολσεβίκος.

—Νεαρὸς δεκανεὺς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ λεβεντοκόριτσα ἀρίστης καλλονῆς 18—20 ἐτῶν· διεύθυνσις· ἡ πάσχουσα καρδία Γ. Θ. Δεκανεὺς 2ος λόχος 2ου ἐμπέδου πεζικοῦ Συν)ος. Χαλκίς.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἀρσακειάδας καὶ δ)ίδας μέχρι 18 ἐτῶν ἐξ Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Πατρῶν, Ἀκράτας, Κορίνθου. Γράψατε «Παραπονιάρης», p. r. Ἀθήνας.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Ἀπαντῶ ἀμέσως. «Τρωμένη καρδιά», τί γίνεσι; «Πριγκηπέσσα τοῦ Φέξ», δέ;εσαι ἀνταλλαγήν; Γράψατε· «Ν. Πρίγκηψ» p. r. Ἀθήνας.

—Νέος εἰκοσαετὴς ἀλληλογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσει c. p. μὲ δ)ίδας ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε· «Βασιλέα τῶν δασῶν», Σκούρα Σπάρτης.

—«Μικρὰν Ἡγεμονίδα»· ἔλαβον πρὸ ἡμερῶν κάρταν· σήμερον ἔλαβον τὴν ἀπὸ 15)10 ἐπιστολὴν μετὰ τοῦ ἐμπεριεχομένου ἀντικειμένου. Ἀπόμηνὸς εἶμαι κλινήρης. Ἐπιστολή σου μὲ ἔθλιψε· ἔχω ἀνάγκην ἐπιστολῆς σου μὲ ἀσφαλῆ διεύθυνσιν διὰ ν' ἀπαντήσω. Ὑγίαινε· ἀναμένω. Ἀλέκος.

—Ἀνταλλάσσω καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ἀπαξάπαντας. «Πολυκέλαδον Καναρίνιον», Βόλον.

—«Μικρὰ Ἡγεμονίς», ζήτησε εἰς p. r. διὰ τελευταίαν φορὰν κάρτες μου. Ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν παραβίασιν τῆς ἐπιθυμίας σου. Ἀλέκος.

—«Μπεμπέκα», τὸ c. p. διατί τόσο σκοτεινό; Δόσα-ε διέξοδον εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν μου· μὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇς. Roi des étoiles.

—«Φερενίκην», Ἀθήνας. Γνώρισε διεύθυνσιν ἀποστείλω δ.τι μὲ παρεκάλεσες Albert Hoffmann, Λυκοποριά.

—Ὅλους τοὺς ἀγγέλους τῆς «Σφαίρας» τοὺς εὐχομαι νὰ ὑγιαίνουν. Θεοφιλος Μ. Χ.

—Σ' ἐκείνην ποὺ μὲ λατρεύει μέχρι τάφου· ἔγραψα καὶ ἄλλοτε· γράψε μου τὴν ὀσφα.εσέραν διεύθυνσίν σας εἰς τὴν διεύθυνσιν· «Μελαγχολικόν», p. r. Ἀτμίαν.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων ἀνεξαρέτως. «Ἀπωλεσθεῖσα καρδία» p. r. Ἀθήνας.

—Σᾶς ἔγραψα. Μὲ χαρὰν εἶδον νὰ παίρνετε τὸ γράμμα μου. Ἀναμένω δυὸ λόγια σας πρὸς συμπλήρωσιν εὐτυχίας μου. «Ἀμεδαῖο».

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας ὁποισδήποτε ἐγγραμμάτους πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ποθουμένων μας.—«Ἀγωνισσα Ψυχή», p.r. Ἀθήνας.

—Ἀνταλλάσσω c. p καὶ ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων πανταχόθεν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν. «Δισμονημένο Ρωμοκλήσι» p.r. Ἀθήνας.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

A. Grigot. Πρότασίς σας ἀπορράδεκτος.— Δ Τσαγκαράκην. Ἐξόφλησις ἐλήφθη· διεύθυνσις ἐσιορρθώθη. — Ἀνδρ. Δημακόπουλον. Ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὴν ἀταξίαν· ἀπὸ τοῦ σημειωτοῦ φύλλου ἐδιορθώθη.—«Πύρινον Βέλος». Ἡ ἔγκρισις καὶ ἡ δημοσίευσις θὰ στοιχίσουν δραχ. πέντε.—Σ. Καραφωτιᾶ. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. Ἀμεδαῖον. Δυστυχῶς δὲν ἐλήφθη.—«Κόμητα Βερκώ». Μολονότι δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολὴ πρώτη, ἐδῶ μοσιεύθη τὸ σταλέν.

Ἐλήφθησαν οἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Νικολ. Ἀνδρεοπούλου, Καλ. Ζευγώλη. Χριστοφ. Παπαδοπούλου, Κ. Δίλζα, Ι Λούγκρου, Ἐδμ. Σκούρα, Κ. Γουλιμῆ, Σπ. Ρούμπου καὶ Δ. Μεταφτσῆ.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τὸ ἀφιερώνω στοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς μου

Ἡ εὐτυχία κι' χαρὰ ἐκλέξανε στεφάνια, καὶ τῆς Δώρας μου νὰ κοῦν Κῶστα μου στολίσαν τὰ κεφάλια. Ὅλες τοῦ κόσμου ἡ χαρὲς τοῦ Ἥλιου ἡ λαμπράδα, τὰ τριγυρνοῦν τοὺς δύο σας σὰν φωτεινὴ λαμπάδα. Αὐτὴ εἶνε μιὰ εὐχὴ ἀπὸ βαθειὰ ψυαλμένη, εὐχὴ ἀγνὴ καὶ θεϊκὴ ἀπὸ καρδιά, πόνο, ψυχή. Εἶνε εὐχὴ ἀδελφική

Ὁ ἀδελφός της

Ἀθῆναι *Μιχ ἠλ Γιαμπανᾶς*

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Δια κάθε ἀναλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείονται δρ. 2.)

Rose Rosier καὶ Betty Dikel. — Φρικτὸν ὅταν δὲν μετανοῇ τις. Ὀλωσδήποτε σᾶς παρακαλῶ ἄλλοτε μὴ σχεδιάζετε φράσεις ἐν οἰκογενειακῷ συμβουλίῳ, γιατὶ ξε.ποῦν εἰς βάρος σας. Ἂν ἔρετε τὴν καλωσύνην μου ἀφήνετε τὰς ἐπιστολὰς σας—μ' ἐνδιαφέρουν πάρα πολύ. Ὁ κύριος, τοῦ ὁποίου μοῦ στέλλετε τὸ γράμμα, ἀσφαλῶς δὲν εἶνε «ὁ ἀμπημένος σας» καὶ ἐφεύδετο γράψων καὶ ἀντιγράφων. Γενικῶς δὲν μ' ἐνθουσιάζει. Εἶνε κι' αὐτὸς ἐξωπος; Κάποιος σωσίας του μοῦ ἔστειλε μίαν περιπαθεστατην ἐπιστολὴν καὶ πορ' ὀλίγον νὰ μοῦ γεννήσῃ φασαρίες... Ἡ ἐπιστολή του σᾶς ἐπιστρέφεται καί, ἂν ἐπιμένετε, καὶ αἱ δικαί σας. Τελεία καὶ παύλα. *Ἡ Πυθία*

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Παρακαλοῦνται ὅσων ἡ συνδρομὴ λήγει τὸν δεκέμβριον καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀποστο.ὴ τοῦ φύλλου νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως.

Πώρησις τοῦ τόκου τῶν

Ἐντόκων Γραμματίων

Ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1919:

Τρίμηνα . . . . . 5 0)0
Ἑξάμηνα . . . . . 5 1)2 0)0
Ἐτήσια . . . . . 6 0)0

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

FOX TROT

ARYS

ΣΤΑΔΙΟΥ

38

ARYS
3, Rue de la Paix
PARIS

Parfum
en
vogue
ΚΑΙ
58 ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΗΦΑΙΣΤΟΥ 5

ΠΕΙΡΑΙΑ

Εἰδύλλιακὰ ἀναγνώσματα (10)

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Ἡ Μάρω, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐταράχθη καὶ ἐστα.άτησε πρὸ τοῦ Μήτρου.

Ὁ Μήτρος τὴν ἠρώτησε διὰ τὰς προετοιμασίας καὶ τῆς εἶπε, ὅτι ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως θὰ ἐτήγαινε νὰ προσκαλέσῃ τὸν κόσμο. Μετ' ὀλίγον ὁ Μήτρος ἀπῆλθεν.

Τρικυμία ἐν καρδίαις.

Ἡ κυρὰ Στάθαινα ἔδραμεν εἰς τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνοικτὸν παράθυρον τῆς αἰθούσης.

Ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔβλεπε διερχόμενον τὸν κῆπον κ ἐ ἐξεχόμενον εἰς τὴν ὁδὸν ἕως οὗ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ δακρυσμένα βλέμματά της.

Ἡ ἀτυχὴς βοσκοπούλα Μάρω ἔμεινε μόνη.

Ἐξήγαγε τότε τὸ πολύχρωμον μανδήλιόν της καὶ ἀπήμαξε τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀσπέναξε βαθύτατα καὶ ἐφιθύρισε σιγανά·

— Τί ἄντρας!... Τί λεβέντης!... ποιὸς νὰ

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΒΡΑΜΙΚΟΥ

Ὁ Ἀβραὰμ Χαχαμῖκος, Ἑβραῖος γυρολόγος ἀπὸ «τὸ Σαλονίκα» ἦλθε στὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἕνα νεαρὸν ἀνθυπολοχαγὸν ὁ ὁποῖος τοῦ ἀτήγαγε τὴν γυναῖκα του. Φανατικὸς ὁ Ἀβραὰμ δὲν ἐσκέπτετο νὰ πάρῃ πίσω τὴν γυναῖκα του καὶ ἂν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τὴν ἔφηνεν, οὔτε κι' ἂν ἐκείνη ἐμετάνοιωνε. Θὰ τοὺς ἐσκότωνε καὶ τοὺς δύο μ' ἕνα πιστόλι, ποὺ ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα ἑβραῖον παλαιοπώλην τῆς Θεσσαλονίκης. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔμενε σ' ἕνα ξενοδοχεῖον τρίτης τάξεως ὁ' ἕνα δωμάτιο μαξὶ μ' ἕνα ἄλλον. Ἕνα πρωὶ ὁ σύνοικος τοῦ Ἀβραάμ, βλέποντας τὸ πιστόλι τοῦ ἄρεσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατριώτη, μοῦ τὸ πουλᾶ αὐτὸ τὸ πιστόλι;

— Ἔ ἔ ἔ κουζοὺμ καταλαβαρδίγκος, δὲν τὸ πουλάω, ἔ ἔ ἔ. μοῦ χρειάζεται νὰ σκοτώνω τὸ ἄτιστο Ρεβέκκα καὶ τὸ ἐρωμένο της.

— Σοῦ δίνω πενῆντα φράγκα. Πούλησέ μου το γιατὶ μ' ἀρέσει.

Ἤτο πράγματι, πολὺ καλὸ πιστόλι καὶ ἐμμορφο, ὁ δὲ Ἀβραὰμ τὸ εἶχεν ἀγοράσει μόνον εἴκοσι δραχμές. Ἀλλὰ τὸ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ πρῶτα. Ἐγύρισεν ὅλην τὴν ἡμέραν στὰ διάφορα κέντρα, δὲν ἀπήντησεν ὅμως πουθενὰ τὴν Ρεβέκκα μὲ τὸν ἀνθυπολοχαγόν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ σύνοικος τοῦ ξανάπε:

— Ἔ πατριώτη, σοῦ λέω πάλι γιὰ τὸ πιστόλι. Τὸ βράδυ φεύγω μὲ τὸ βαπόρι. Δόσε μού το, μ' ἀρέσει. Σοῦ δίνω ἑβδομῆντα πέντε δραχμές.

— Ἔ ἔ ἔ, ἀνταλακαβίζω, βάμος παρακί, τζάνουμ, δὲν τὸ πουλάω, νὰ σκοτώνω πρῶτα τὸ ἄπιστο Ρεβέκκα.

— Ποῦ νὰ περιμένω ἐγὼ νὰ σκοτώσῃς ἐσὺ τὴ Ρεβέκκα!... Ἐγὼ φεύγω τὸ βράδυ, τὸ μεσημέρι θὰ κατέβω στὸν Πειραιᾶ. Ἔλα, σοῦ δίνω ἑκατὸ δραχμές. Μ' ἀρέσει σοῦ εἶπα. Τὸ πιστόλι εἶνε ἕνα μεράκι σὰν τὴ γυναῖκα. Ὅσα-ὅσα δίνω.

Ὁ Ἀβραμῖκος στὰς ἀρχὰς ἠρνεῖτο, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἄρχισε τὰ παζάρια καὶ στὸ τέλος ἐπούλησε τὸ πιστόλι γιὰ ἑκατὸν δεκατρεῖς δραχμὲς—τρεῖς δραχμὲς ἐλογάριασε τὲς ἕξη σφαῖρες. Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐπέστρεφε «στὸ Σαλονίκα» ἀφήσας τὴν Ρεβέκκαν καὶ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν νὰ ζήσουν, ἱκανοποιημένος δὲ διότι ἐκέρδισεν ἀπὸ τὸ πιστόλι ἐννενῆντα δραχμές.

Μωὰ τὴν ἀναίσθητη!

— Ἔξεις, γυναῖκα, τί μοῦ εἶπε ὁ Πανάγος; Πῶς ὁ ὡραῖος ταγματάρχης, ποὺ μᾶς ἀρριβάρησε τώρα τελευταῖα, ξετρέλλανε ὅλες τὲς γυναῖκες τοῦ χωριοῦ.

— Γιὰ νὰ τὸ λέγῃ αὐτός, θὰ 'πῇ ὅτι εἶν' ἀλήθεια.

— «Εὐτυχῶς» πρόσθεσε «ἐκτὸς μιᾶς...»

— Μπά; καὶ ποιὰ τάχα νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἀναίσθητη;

Αἱ ἐκ Μενιδίου ἐφοπλύστριαι

ΤΑ... ΒΕΒΛΙΑ ΤΗΣ ΓΑΡΕΦΟΥΛΑΣ

Ἠγαπητόν μου μύτερ

Πρότον ἔρχωμε νὰ αἰρωτίσο περὶ τὴν καλίν σας ἠγίαν καὶ δεῦταιρων ἂν αἰροτᾶς δι' ἐμαῖ καλὸς ἠγιένω. Μάθαι ὅτι ἡ δίχαταιρ σου κατὰ τὸ μάλον καὶ ἶμουν στενωχορεύαιτε, ὠποῦ ἔγηνα τώρα νεόπλυτος ἐφωπλύστρυα, ὠποῦ πρωχθὲς αἰκῖνος ὁ μπεζεβένκης ὁ σύζυξ μου μὲ αἶβαλε μὲ τὼ ζῶρι νὰ μάθο βεβλία νὰ γίνω χαρτοφόρα ὀποῦ δὲν ὕξερα πάρεξ τὴν κωλτσίνα τὶν στραβὴν καὶ τὰ πλακάκια καὶ νὰ πέζω μάουζ, οὔστ-λατραιφτόν μου μῦταιρ οὔστ λὲν στοὺς κύονας νὰ φύγουν— καί... πρίτσ, ὠποῦ ἐγῶ σαίβωμαι νὰ κάνω πρίτς καὶ πόκερο ὠποῦ ἄλλη δουλιὰ δὲν αἴχω τόρα νὰ σποδάζω τὰ βεβλία τῆς κουλτσίνας, κακὸν κερὼ νἄχῃ ὁ τζαναμπέτις καὶ νὰ χάνο τὰ ὀρέα χρίματά μου καὶ αἰγὼ δὲν ἐδίναμε νὰ κάθομαι τὼ βράδη, νεστάζο καὶ μὴν τὰ ροτᾶς τί τραβῶ ἠγαπητών μου μῦτερ μὲ αὐτὸ τὼν ἀνὶρ ὠποῦ αἴλσβον. Μαιδαὶν αἰντερων

Μυντὰμ Καρεφοὺλ

Ἀδιόρθωτος κόσμος!

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

— «Μπρρρ! ὁ ταγματάρχης!» ἔτσι ἐφώναζαν τὰ μαγκόπαιδα τῆς γειτονιᾶς κ' ἐκρύβοντο ἅμα τὸν ἔβλεπαν. Συστάσει τῶν ἰατρῶν καὶ ἀδείᾳ τῆς ὑπηρεσίας, ἐπεξειργάζετο στὸ σπίτι του σπουδαίας χωρογραφικὰς μελέτας εἰς τὰς ὁποίας εἶχε κατατρίψῃ ὅλην του τὴν ζωήν. Ἴσως κι' ἀπ' αὐτὸ νὰ εἶχε γίνῃ τόσο νευροπαθὴς καὶ ἰδιότροπος. Σκυφτὸς πάντα καὶ μὲ τὰ χέρια πίσω, δὲν σήκωσε ποτὲ τὴν πελωρία κεφάλα του παρὰ γιὰ ν' ἀγριοκυττάξῃ, χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή. Κρατοῦσε ἕνα δωμάτιο στὸ δεξιὸ διαμέρισμα μιᾶς στοᾶς καὶ στ' ἄλλα τέσσαρα ἐκάθητο ὁ δικηγόρος κ. Βλαμῆς μὲ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἀλλ' ὅλοι σχεδὸν οἱ πελάται του, σὰν κάποιος νὰ τοὺς ἔβαζ' ἐπίτηδες, πήγαιναν καί, χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ ταγματάρχου. Αὐτὸς θύμωνε καὶ τοὺς ἀπόπαιρνε, ἀλλὰ μήπως ἦσαν ἕνας ἢ δύο. Ἔβγαλε κ' ἐκεῖνος τὸ πόμολο τῆς πόρτας, βέβαιος ὅτι ἔτσι θὰ ἡσύχαζε. Μπά, δὲν βαρυέστε. Πάλι πήγαιναν καὶ χτυποῦσαν σὰν στραβοὶ ὅλοι στὴν πόρτα τὴν δική του. Τόσες ἄλλες πόρτες στὴ σειρὰ δὲν τὲς ἔβλεπαν! Αὐτὸ τὸν κρατοῦσε σὲ μιὰ τέτοια ἔξαψι ποὺ φοβόταν σοβαρῶς μὴν τρελλαθῇ. Τί νὰ κάνῃ, τί νὰ κάνῃ μ' αὐτὸ ποὺ τὸν βρῆκε. «Τίποτε· δὲν ὑπάρχει ἄλλο» ἐσκέπτετο. «Ἢ θὰ βάλουν γνῶσι, ἤ... θὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν πρῶτον ποὺ θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου!» Ὡπλίσθη λοιπὸν μὲ μιὰ ὀζώδη ράβδον καὶ παραφύλαξε μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ χτυποῦσε θὰ τὴν ἔπαιρνε κατακέφαλα κι' ὅ,τι γίνῃ ἔγινε. Δὲν χρειάσθηκε νὰ περιμένῃ καὶ πολύ. Σὲ λίγο ἐκρούετο ἡ πόρτα του καὶ μάλιστα μὲ τὴν γροθιά, ἀναδέστατα. Ἀνοίγει μεμιᾶς καὶ ἡ μαγκούρα καταφέρεται μὲ ὁρμὴ κατὰ τοῦ ἀγνώστου. Εὐτυχῶς ὁ ἄλλος ὑπεχώρησε καὶ μόλις τὸν ἤγγισε.

— Κανάγια! Ἔτσι μὲ ὑποδέχεσαι; Θὰ σὲ δέσω!

— Συνταγματάρχα μου! Μὲ συγχωρεῖς. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς τὸ μαρτύριό μου. Καὶ τοῦ διηγήθη τί τραβοῦσε. Ὁ συνταγματάρχης εὐτυχῶς ἐξημερνίσθη. Ἀλλὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ τὸν ἔπεισε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σχεδίου του ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ δημιουργήσῃ φασαρίες. Σκέφθηκε-σκέφθηκε... Τέλος βρῆκε. Ἔγραψε σ' ἕνα χαρτὶ μὲ μεγάλα ψηφία: Ὁ κ. ΒΛΑΜΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΕΤΑΙ ΕΔΩ, καὶ τὸ κάρφωσε στὴν πόρτα του ἥσυχος ὅτι θὰ ἡσυχάσῃ πιά Σὲ λίγο πάλι τὰ ἴδια!

— Βρὲ ζῶον, κτῆνος, τί νὰ σοῦ πῇ κανείς; δὲν ἀνοίγεις τὰ στραβά σου νὰ διαβάσῃς...

— Μ' ἂν ἤξερα γράμματα, ἀφέντη...

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό, μουλάρι!

Σὲ λίγο καὶ δεύτερος καὶ τρίτος, κι' ὅλοι τελοσπάντων στὴν πόρτα του χτύπησαν! Αἴ, εἶχε πιὰ φρεσκιάσῃ. Σίγουρα εἶχαν βαλθῆ νὰ τὸν παλαβώσουν. Ἄλλη ἐξήγησις δὲν χωροῦσε. Πῆγε λοιπὸν νὰ βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ τὸ χαρτί, γιατὶ ἀντὶ γιὰ καλλίτερα χειρότερα... Μ' ἔκπληξίν του ὅμως εἶδε ὅτι κάποιος εἶχε σβύσῃ τὸ ΔΕΝ κ' ἔτσι ἡ ἐπιγραφὴ ἔλεγε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε αὐτός. Καὶ ποιὸς ἄλλος, ὁ δικηγόρος, φυσικά, θὰ τοῦ τὴν σκάρωσε..: «Ἔτσι εἶσαι; στάσου λοιπὸν κ' ἐγὼ νὰ σοῦ δείξω» ἐσκέφθη. Φόρεσε λοιπὸν τὰ πολιτικά του καὶ βγῆκε.

Ἐνῷ ὁ δικηγόρος κ. Βλαμῆς πήγαινε νὰ καθήσῃ νὰ φάγῃ, τὸν ἐζήτησε κάποιος ἐργολάβος κηδειῶν.

— Ζωὴ σὲ λόγου σας, τοῦ εἶπε. Θὰ σᾶς κάνω μιὰ κηδεία πρώτης, καὶ μὲ πολὺ συφερτικὴ τιμή.

— Σὲ καλό σου, ἄνθρωπέ μου, τρελλάθηκες;

— Μὰ δὲν πέθανε ἐδῶ ὁ δικηγόρος;...

— Βρὲ ἄει στὸ καλό, χριστιανέ μου...

Μόλις ἔφυγεν αὐτός, ἔφθασεν ἄλλος; μὲ μιὰ νεκροφόρον κ' ἕνα φέρετρο! Καὶ δευτέρα καὶ τρίτη καὶ δεκάτη κι' ὡς τὸ βράδυ πέρασαν ὅλοι οἱ ἐργολάβοι κηδειῶν! Ὁ δικηγόρος ἀντελήφθη ποιὸς τοῦ τὴν σκάρωσε καί, σκασμένος ἀπ' τὸ κακό του, τοὺς παρέπεμπε στὸν ταγματάρχη. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε τὴν πρόβλεψι νὰ διπλοκλειδώσῃ τὴν πόρτα του καὶ δὲν γύρισε νὰ κοιμηθῇ παρὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρες. Ἀλλ' ὅμως τὴν τρίτη βραδυὰ κοιμήθηκε ἥσυχος. Εἶχε ἐκδικηθῇ!

Π. Ναλέος

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πόκερ, πασσέτα, μπακαρᾶ,
μπρίτζ, μάους καὶ πλακάκια
παντοῦ στὰ σπίτια τὰ τρανὰ
στὰ κέντρα, στὰ σπιτάκια.
Καὶ χάνεται παρᾶς πολὺς
καὶ γίνονται ρεμοῦλες
κρῖμα στὰ ἀστυνομικὰ
τὰ μέτρα καὶ τὲς βοῦλες.

Γάμοι κι' ἀρραβωνιάσματα
γίνονται καθεμέρα
κι' ὅλοι σπεύδουν στὸ δάχτυλο
χρυσῆ νὰ βάνουν βέρα.
Γιατὶ ἀφοῦ ξῦλα κάρβουνα
δὲν ἔχουν νὰ περάσουνε,
θερμὲς γυναῖκες παίρνουνε
γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουνε.

Κάτι σκυφτομετάννηδες
ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουνε
καὶ μὲ τὴν δόλιαν ἠθική
ὁλημερὶς τὰ βάζουνε.
Ὅμως τοὺς καταλάβαμε
καὶ ξέρουμε τὴν κάκια τους.
Καυγᾶς εἶν' γιὰ τὸ πάπλωμα
τρομάρα στὰ μπατζάκια τους.

Χριστούγεννα, Πρωτούγεννα
πρώτη γιορτὴ στὸ χρόνο
καὶ δώδεκα δραχμὲς ἡ ὀκᾶ
ἔχει τὸ κρέας μόνο.
Ἀρχὴ ποὺ βγῆκε ὁ Χριστὸς
στὴ γῆ νὰ προσκυνήσῃ.
Μὰ ἡ ἀκρίβεια νηστικοὺς
φέτος θὰ μᾶς ἀφήσῃ.

Ὁ Κλεάνθης

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

ΛΑΓΟΣ ΣΤΥΦΑΔΟ

Πρῶτα-πρῶτα διὰ νὰ ἔχετε λαγόν, διότι στυφάδο χωρὶς λαγὸ δὲν γίνεται, πρέπει νὰ ἔχετε κουμπάρους εἰς τὰ χωριὰ νὰ σᾶς φέρουν λαγόν, ἀφοῦ ἐσεῖς τοὺς ὑποσχεθῆτε λαγοὺς μὲ πετραχείλια. Χρειάζεται ἐπίσης καὶ δάφνη. Διὰ νὰ ἔχετε δὲ δάφνην πρέπει νὰ εἶσθε συγγραφεύς, διότι οἱ νεοέλληνες συγγραφεῖς ἔδρεψαν ὅλας τὰς δάφνας καὶ δὲν μένει νὰ μαγειρεύσῃ ὁ κόσμος τὸ στυφάδο του. Ἐὰν λοιπὸν ἔχετε λαγὸν καὶ εὑρῆτε δάφνην τότε μαγειρεύετε τὸ στυφάδο ὅπως ξέρετε. Ἐὰν ὅμως οὔτε λαγὸ ἔχετε οὔτε δάφνην, τότε μαγειρεύετε μόνον τὰ κρεμμύδια, τὰ βράζετε καλῶς, ἕως ὅτου λοιώσουν σὲ δυνατὴν φωτιὰν καὶ κατόπιν τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα ψιλὸ μανδῆλι καὶ σερβίρετε τὸν λαπᾶν αὐτὸν εἰς τὸν Ἀγκαθάγκελον γιὰ νὰ γιατρέψῃ τὸ συνάχι.

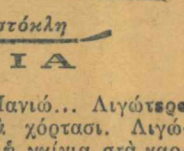

Τὰ μυστήρια τοῦ Μιστόκλη

ΓΚΙΝΙΑ

Μὴ μ' ἀγαπᾶς τόσο ρὲ Μανιώ... Λιγώτερο ρέ. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε γιὰ χόρτασι. Λιγώτερο ρέ, καὶ μ' ἐτελείωσεν ἡ γκίνια στὰ χαρτιά, ποὺ χάνει ὅπου κερδίζει στὸν ἔρωτα... Μυστήριο, ρὲ σπλάχνο! Μ' ἔχει ρημάξει ρὲ ἡ ντάμα σπαθί, ποὺ γιὰ τὰ σένα τὴν ποντάρω, σπαθάτη μου λεβέντρα! Φάτσα ὁ καβάλλος, στὸν πρῶτο λύκο ὁ καβάλλος. Ἔπαιξα καὶ τὴ σκοτώστρα μου τὴν ἔχασα καὶ δαύτη. Στὸ πόκερ, ρὲ μοβόρα! Εἶχα τρεῖς ντάμαδες. Καβάλλο μπαστοῦνι, κοῦπα καὶ καρρό. Ἀνοίγει ὁ Νώντας μὲ δέκα δραμάς. Ἔπαιξα ὠτέ. Τοῦ τὶς κάνω πενῆντα. Εἶπα, λέω, δὲ μπορεῖ ἡ ντάμα σπαθὶ—ἡ Μανιὼ ρὲ οἰκουμένη—νὰ μὴν ἔρθῃ. Τραβάω χαρτὶ—ἦρθες, ρὲ ὑπερμάχω, ἦρθες λέω κ' ἔγινες καρρές. Καὶ τὰ ρέστα σου, ρέ, τοῦ λέω καὶ τὸ λωρὸϊ—τὸ ντουπλὲ ντέ, ποὺ μούκανες μπονταμὰ πέρσυ—καὶ τὴ σκοτῶστρα καὶ τὸ κλειδὶ ἀπ' τὸ σπίτι μου!.. Καρρὲ τῆς ντάμος. Τέσσεροι ἄσσοι λέει ὁ Νώντας... Τὰ παίρνεις ρὲ τοῦ λέω, τὰ παίρνεις... Πᾶρτα, φτάνει ποὺ ἦρθε ἡ Μανιὼ κι' ἂς χάνω τὰ εὐαγγέλια... Περὶ αἰσθημα σοῦ μιλάω—μπῆκες;

Ὁ Μιστόκλης

Τύποις: Ἀθ. Δελῆγιάννη, Ζήνωνος 2.